

چپ داژاري زه ژارم

ليکوال

محبوب شاه محبوب

WWW.SAMSOOR.COM

Ketabton.com

«چې دا ژاري زه ژاړم»

په دې وروستۍ تيو کې
دلنډو کيسو د ژباړلو او ليکلو بازا ريوخه تود شوی. ځنې
ليکوالان دخپل ژوند تجربې او هغه پيښې چې يا دوی
ورسره پخپله مخ شوي وي او يا هم له نورو يې اوريدلي وي
د قلم په ژبه تر نورو رسوي يوشمېر نور ليکوال چې
بياد نورو ژبو سره بلل د تيالري
بياد نورو ژبو د ليکوالو فکر پخپلو الفاظو کې کې تر نورو
رسوي. چې دواړه چارې پخپل ځای دي او ژبې د بڼې
لپاره د پام وړ او اړين دي.

محبوب هم يو ځوان ليکوال، شاعر او د دې تر څنگ يونښه
ژورنالېست دی چې ذهن او قلم يې هيڅ کله هم سترپانه
مومي. محبوب سره له دې چې ډېر کم وخت کيږي چې
د شعر او ادب ډگر ته يې مخه کړي خو په ډېر کم وخت يې له
خپل عمر نه يوڅه ډير کار کړی. هغه که دراه يو په برخه کې
د خپرو نوجو وړول او وړاندې کول وي، او يا هم
د شعر او نثر د ليکلو په برخه کې وي.

اوس به راشم دمحبوب دلندو کيسو ټولگې ته چې نوم يې «چې دا ژارې زه ژاړم» دی. په دغه ټولگه کې نباغلي محبوب ۱۳ کيسې تربیلا بیلو عنوانورا اخستي چې د ټولو کيسو نومونه يې ډير ساده او اشنادي د کيسو دوراندې کولو ژبه يې روانه او عام فهمه ده. زياتره کيسې دده دخپل ژوند تجربې دي چې دی پخپله د ژوند په مختلفو مرحلو کې ورسره مخ شوی او دده په ذهن کې يې حای نیولی او دی يې دې ته مجبوره کړی چې ترخود خپل زړه خبرې چې ترډیره وخته به يواځې له ده سره ول ديوي کيسې په شکل ترنو ورسوي او دخپل زړه درد له نورو سره شریک کړي.

انسان هيڅ کله هم په يو حال نه پاتې کيږي بلکه دوخت او زمان په بدليدو سره په هرا انسان کې د پام وړو تغيرات راځي او بيا په ځانگړې توگه يوليکوال او شاعر چې شعراو نثري ورځ تربلې پښيږي، رنگ او خونديې زياتيږي. ددې خبرې نه مې موخه دمحبوب صيب ليکوالي او دده لنډو کيسو لومړۍ ټولگه ده.

داد محبوب صيب لومړۍ تجربه ده ممکن ځنې
نيمگړتياوې به هم ولري. خوبيا هم تر ډيره محبوب صيب
پخپله لومړۍ تجربه کې بريالی دی اوزه په دې هيله يم
داکيسې به حتما ستاسې د پام وړوي او په ډير مينه به يې
تاسې لولی.

په پای کې محبوب صيب ته دده د کتاب مبارکي وایم او په
راتلونکي کې ده ته لار بریالیتوب غواړم ، قلم دې تاند او په
عمر دې برکت وي.

محمد واصل وصال

کابل وزیر اکبر خان مېنه

دارا کوزیا راډیو

نوی پل دې نېکمرغه

د تېرو شو کلونو په اوږدو کې مو د هېواد زیاتره لیکوالو دا گیله بنسوده او په دې فکرمن وو چې په پښتو ادب کې د شعر لیکل مخ په وده دي خو نثر ته څوک پام نه کوي او په دې برخه کې څوک هڅه نه کوي خو له نیکمرغه له شو تېرو کلونو راوړوسته کله چې مو په هېواد کې یو سیاسي بدلون راغی چې دغه بهیر دیو شمېر زیاتو غږیزو، انځوریزو او چاپیزو رسنیو له خوا ورته چټکتیا ورکړل شوه چې د چاپیزو رسنیو او چاپونو په ترڅ کې مو ځوانو او پخوانو لیکوالو ډېرې پنځونې او ترڅنګ یې دا تر یوه بریده دا ادب دوه یم زېرمتون یانې څېړنې ته هم لږ ډېر کار شوي خود دې پرځې په پرتله مو پنځونکی پرځه ډېر بلایه شوی ده چې نه یوازې لنډې کیسې وپنځېدې بلکې تر ډېره ناولونه او رومانونه هم ولیکل شو او د دې ترڅنګ د شعر لیکلو بهیر هم مخ په وده دی او که په لنډ ډول ووايو دواړه بڼه په سیالی کې دي په هر ډول زه په دې نور څه نه وایم راځم دې ته چې په هغه وخت چې زه، خوگیانی صاحب، وصال صاحب، محبوب صاحب او نور گڼو دوستانو په

یوځای او په یوه رادیو کې په دنده بوخت وونو هر یوه به هڅه کوله چې ښه خپرونه رامنځ ته کړي او ښه یې وچلوي خو ددې تر څنګ په دې هڅه کې هم وو چې هر یو یوڅه ولیکي او یوڅه په لیکلو تور کړي چې په دې هڅه کې مور تر ډېره بریالي شو چې ښه بیلګه یې دمحبوب جان دغه دکیسو ټولګه (چې دا ژاړې زه ژاړم) ده. ده ته ددې ټولګې دچمتو کولو له امله وار دمخه ورته مبارکي وایم او دده دنور پنځونو په تمه. خو خبره دلته پای ته نه رسوم او دده په دغه کیسو په اړه به یې لومړی ښه اړخونه او بیا به یې په یوڅه ستونزو وغږېږم دده کیسې تر ډېره بریده زړه راښکونکي دي، پراګرافونه یې لنډ او له معنا نه ډک دي په لوستلو کې رواني لري او دولسي وګړو له ورځنۍ لهجې سره سمې دي، زیاتره عنوانونه یې په زړه پورې او له تلو سې سره مل دي، په دې توګه کیسې یې په اوږدوالي کې له کیسه لیکنې لارو چارو سره سمې دي، او په تېره عنوانونه یې په ټولنیزو ستونزو راڅرخي لکه دغه عنوانونه یې: دمور په ارمان، بوټی په ډنډر کې، چې

داژاري زه ژارم ، سوې ډوډۍ ، دتوپک مشغولا او داسې نور....

خوددې تر څنگ ځنې نيمگړتياوې هم شته البته زما په خپل نظر ددې ټولگې پراگرافونو په لوستلو کې يو څه ستونزه شته چې دغه ستونزه په کې ځينو نا پښتو کلمو رامنځ ته کړې او همدارنگه دزياترو کيسو پای يې په تلوسې سره پای ته نه ده رسېدلې حال دا چې د کيسې ليکلو يو اصل هم دا دی چې بايد خبره په پوره توگه پای ته نه وي رسېدلې او په داسې توگه يې پای موندلې وي چې لوستونکي ورته په تلوسه کې پاتې شي او په اړه يې راز راز فکرونه وکړي.

خپه په هر ډول خو د بناغلي محبوب کيسې په ټولنيزو ستونزو راڅرخي او په زړه پورې والی يې هم په دغه کې دی. دده کيسې لوستل ماته ډېر خوند راکوي او خوند يې راته په ډېرېرې چې ټولنيزو ستونزو څرک په کې په زياته اندازه راغلی په دې تمه چې لوستونکي يې ولولي او دورځني ژوند په چارو کې ترې گټه واخلي او بناغلي محبوب ته ددې په څېر دنورو پنځونو هيله کوم قلم يې

تاند او نېکمرغه ژوند ورته غواړم. او ورته د پښتو ادب په
ډگر کې دا لومړنی پل نیکمرغه غواړم او مبارکي یې له
امله ده او دده کورنۍ ته وایم. او هیله من یم چې دده په خپر
نور ځوانان هم په دغه ډول د پښتو بن زرغون او تاند کړي
په همدې تمه.

ضیا الرحمن حبیب سپین غر
د کونړ ملي راډیو تلوېزون انگرې
1390-1-15 لمریز لــــپږدیز

د مورپه ارمان

سهار وو د چای له څښلو نه وروسته مې پریکړه وکړه چې خپل دوکان ته به ځان رسوم ځکه پوره درې ورځې مې په کور کې تېرې کړې وې، زما دوکان په جم بازار کې، او کور مو په ننگرهار کې وو، له خدای (ج) پامانۍ څخه وروسته د سړک په لور روان شوم زمونږ کور له سړک څخه یو څه لرې وو، د سهار اته بجې به وې چې سړک ته ورسیدم، په

موټر کې کیناستم دا چې په هغه وخت کې د تورخم دروازه هم بنده وه او چانه شوه کولای چې لاړ شي نو اکثره خلک به په خخوبي کنډو تله زه هم د خخوبي په لور روان شوم. د خخوبي غریو خړ پر غرو د دوړو او گردونو خخه یې بل خه نه لرل یواځې دوړې او گردونه په کې ښه پریمانه وو، په موټر کې کیناستم او د خخوبي د غره په لورې مولاړه لنډوله.

د غرمې یو لس بجو ته به ایله یو شو دقیقې پاتې وې، موټر کې مې سترگې هم یو خه سره ورغلې وې، چې د فلینګ کوچ کلینر د کوزیدو غږ وکړ، ډیره سخته گرمي وه لمر خپلې شغلې په پوره تیزی سره په محکه لږولې وې، د موټرو د تم ځای سره یوه د لوبنو ګوډله هم موجوده وه چې دوه غټې غټې چاټې ګانې په کې ایښې وې، دوه تنکې ځوانان ورسره هم ناست وو، چې د یوه ګلاس په سر به یې دوه روپۍ اخیستې ما هم اوبه وڅښلې روان شوم د پښوله لږمزه وروسته د غره بیخ ته ورسیدم غره څوکې په لورمې حرکت پیل کړ.

دلته زه يواځې نه وم بلکې سلگونو څه چې په زرگونو خلکو مې ملتيا کوله، د ماشومانو شور جوړ وو، چا ژړل او چا خندل څوک غره ته خوشحاله وو او څوک خفه، د لوی غره نه مخکې يو وړو کې غروو هغه خلکو چې مخکې يې دا ځای نه وو ليدلې او نه هم په دغه لاره تللي وو هغو ډير خوشحاله وو، دوی په دې فکر کې وو چې بس همدا وړو کې غردې او بس اخوا پاکستان دې.

گرمۍ خوله لگولې وه ډير زيات گردونه وو اکثره بښځې او ماشون به چې سترې شوه نو په غره کې به دمې دپاره ناست وو، په ځان به يې د څادرونو سيوري کړي وو، د ټولو د خولې يو غږ واته چې ډيره گرمي ده يا الله (ج) باران وکړې... له الله (ج) څخه به يې د مرستې غوښتنه کوله، سمه د محشر ورځ وه، د هڅ چا يو بل ته پام نه وو هر څوک په خپلو خولو کې ډوب وو، هر چا کونښن کاوه چې ځان ځای ته ورسوي، ځينو ځينو خو به کومې گنډې چې نور به يې سترې کړې وو په غره کې پريښودې تر څو په اسودگۍ سره وڅيژي، خو بيا هم په دغه غره يواځې ځان پورته کول څه اسان کار نه وو.

زه هم د دغو خلکو ملگری وم له ماسره کومه گنډه هم نه وه، زه ډیر په اسانۍ سره ختم ځکه که به سترې شوم نويو ډډې ته به کیناستم او چې دمه به مې وکړه نوروان به شوم، خو مگر هغو خلکو ته بیا مشکل ډیر زیات وو کومو سره چې بښځې او ماشوم وو هغوي ډیر په تکلیف وو، په دمو دمو ختل زه جره انسان وم د ټولو دمخه د وړې غونډۍ سر ته وختم.

یو ډډې ته کیناستم له پاسه مې لارې ته کتل یوه توره لیکه جوړه وه، تا به ویل لکه بنامار چې ترې وي او د غر سر ته د اوبو په تلاش په ډیرې چابکۍ راروان وي خو کله کله به د دغه بنامار تنه گډه وډه شوه او کله کله به بیا یوه توره لیکه جوړه شوه.

زه د همدغه وړو کي غره په سر ناست وم او د بل لوی غره د ختو په اړه مې فکر کاوه، چې ژړا مې تر غوږو شوه. د ژړا د اواز سره سره مې یو څه بنگار هم تر غوږو شو خو خیر زه یې په کیسه کې نه شوم، لږ وروسته مې یو ځل بیا هاغه معصومه ژړا او یو غږ چې داخل پرې یو څه پوی شوم

چې ويل يې که په مزدورۍ کوم کس پيدا کيږي مزدوري به ورکړو خو چې دا بلا خو يوسي .

او ورسره مې يو بل غږ هم تر غوږو شو چې په تونده لهجه ورته ووايي: دا دې شه د پلار کور نه دی چې څوک په مزدورۍ پيدا کړې دلته خلک ځان پورې حيران دي او ته د مزدورۍ خبرې کوي.

کله مې چې شاته پام شو ما په لومړي ځل د داسې پيغلو په مخ او بڼکې وليدې، زما په گمان په ټول عمر کې به يې هم ژړلي نه وي، د دوي مثال د يوه داسې سوالگر په څير وو چې په ډک بازار کې ناست وي خو مگر څوک کوم خيرات ورته نه ورکوي، د چا وس هم ورسره نه کيږي چې خيرات ورکړي او د نا اميدۍ سترگې يو خوا بل خوا اړوي، او بيا هم په دې تمه وي چې يو څوک به راشي، په دغه ځای کې مې په درېو پيغلو او يوې پخې بڼې سترگې ولگيدې.

د دوي له خوا ماته يوې ماشومې رامنډه کړه يوه کلکه غاړه يې را کړه، داسې را غاړ پوته ته به وايي چې ما چيرې مخکې ليدلې وي، له ځانه سره مې وويل لکه چې دې بڼځو پويه کړې، اوس به راڅخه مرسته غواړي، بڼځو رانه

راڼه ما ته کتل او ما له ماشومې سره ځان مشغول کړ،
ماشومه به تقريباً د پنځو کاله وه.

په وره ژبه يې وويل: کاکا څو ما هم بې له دې چې څه ووايم
روان شوم ماشومه مې په غيږ کې ونيوله، زه ځکه بې له
کومې خبرې څخه روان شوم ما فکر کاوه هسې نه چې دا
بنځې کوم پيټې را په شا نه کړي.

د دويم غره د څوکې په طرف مې منزل شروع کړ، بنځو هم
ماته څه ونه ويي، خو زه هم تلم او په لاره مې له ماشومې
سره خبرې کولې په تلو تلو کې د ماشومې له خبرو څخه
داسې وپوهيدم چې د هغې نوم اسماء دی دغه درې واړه
انجونې يې ترور گانې دي او زړه بنځه يې نيا ده، د دوي
کور په پيښور کې دی.

د اسما خبرې ډيرې خوږې وې، په خبرو خبرو کې د غره
نيمايي ته رسيدلې وم، له ځانه سره مې فکر وکړ، چې
پردی انجلې دې روانه کړې هسې نه چې کومه ستونزه
درته پېښه نه شي د غره يو گټ ته د مې لپاره کيناستو.

له اوږده ځنډه وروسته بنځې راوړسېدې زه په دې فکر کې
وم چې له دوي سره به کومه گنډه وي ځکه يې ورته ژړل خو

چې کله هغوی راغلي له ځانه سره يې هڅ هم نه لرل يواځې
يو د جامو بېک وو چې هغه هم زړې بنځې په سر کړې وو
بنځې هم زما خواته راغلي، کيناستې او په دو عاوو يې
خپلې خبرې پيل کړې.

الله (ج) دې له تاسره ډير ښه وکړي خدای (ج) دې هر ارمان
پوره کړه پيغلو انجونو هم له مانه کوم ستر ونکړه، په گمان
مې چې ډيرې سترې وې ځان ته يې هم فکر نه وو، بنځې
وو يې: ځويه يوه مياشت کيږي چې واده ته راغلي يو او لاره
راباندي بنده شوې، کور مو هم په حاجې کېمپ کې
دی، اخر تنگ شو نو ځکه مو دغه غر ته زړه ښه کړ، خو که
مونږ داسې خبر وو چې دا دومره لوړ غردی نويو کال به
نور هم پاتې وو خو په دې غره نه راتلو څه وکړو اوس
راغلي يو...

په خپل تور ټيکري يې خپلې خولې وچې کړې او يو اوږده
ساه يې واخيسته، بيا يې په خبرو شروع وکړه.
دې جنکو هم دا ماشوم نه شوه وړلې، دا ښه وو ځويه! چې
ته راغلي.

د بنځې له خولې مې چې د ځوي نوم واوریده نو په زړه کې
مې یو خوږ درد راپورته شو، یو داسې درد چې زه یې اوس
د بیان وس نه لرم او زما په قلم کې هم دومره زور نشته چې
ویې لیکم، د دې بنځې په خبرو کې یو بیل رنگه قوي
ځواک نغښتې وو چې زه یې د ځان لوري ته کش کولم، د
دغې بنځې په سترگو کې د مورنۍ مینې تجلا له ورايه
بنکاریده، ماد خپلې مور مینه نه وه لیدلې، زما مور هغه
وخت له دې فاني دنیا نه سترگې پټې کړې وې کله چې زه
پېدا شوم، ما ته چاهم په داسې مینه د ځوی نوم نه وو
اخیستی، ما هم تر اوسه چاته د مور نوم نه وو اخیستی
خو چې ولې مې ورته د مور لفظ له خولې اوت...
له ښه ساعت دمې وروسته چې ښه مو معارفه سره وشو
روان شو زه د ټول نه مخکې وم، اسماء زما په غیر کې وه
، ټول چپه خوله روان وو، خو زه نه پوهیدم چې ولې زما زړه
غواړي چې له دې زړې بنځې سره خبرې وکړم زما زړه بې
واره ټوپونه وهل او همدا یې غوښتل چې د دې بنځې له
خولې یو ځل بیا د ځوي لفظ واورم...

زما زړه طاقت نه کاوه، بیا مې هم خبرې ورسره شروع کړې
ډیرې خبرې مې ورسره وکړې، زه په دې وپوهیدم چې دغه
بنځه درې لورگانې، یوځوی لري، میره یې پخوا په انقلاب
کې مړ شوی، اصلاً د پغمان اوسیدونکي دي، په خپلو
خبرو کې یې دا هم وویل چې ځوی یې ځکه افغانستان ته
نه راځي چې تر بوران یې ورباندې زورور دي، له ډیرې
اورېدې مرکې څخه وروسته د غره بیخ ته ورسېدو، ما خو
هڅ کله هم د خپلې مور مینه نه وه لیدلې خو د دغې بنځې
خبرو ماته د مورد مینې ارمان راوست، او په خپل زړه کې
مې د اسمانونو له مالکې گیلې کوله چې ولې دې زه له دغه
خوږ نعمت څخه بې برخې کړی يم، ماته دا بنځه کت مټ د
خپلې مور په خیر بنکاره شوه، حال دا چې ما خپله مور نه
وه لیدلې خو ما فکر کاوه چې همدا زما مورد ده.

د غره په بیخ کې څو ډاډ سني ولاړې وې، ډریورانو یې
چغې وهلې.

علي مسجد ته!

علي مسجد ته!

کیناستو، لږه دمه مو جوړه کړه، یو سوچ چې زه یې ډیر زورولم هغې هڅ په دمې پوی نه کړم. ماسره په جب کې نهه سوه روپۍ وې، له ځانه سره مې فکر وکړ که چیرې له دې بنځو سره ځې د علي مسجد پورې کرایه درې سوه کلد اړې ده نو د پنځو کسانو یو نیم زر روپۍ شوې، له ماسره نهه سوه روپۍ دي، دا هم راته بې غیرتي بنکاره شوه چې بیا هلته هغوي ته وایم چې پیسې را کړئ.

نوله ځانه سره مې وویل چې دوي ته به څه بانه وکړم چې زه همدلته پاتې کیږم په موټر کې به یې کینوم، زه به بیا وروسته لاړ شم.

همداسې مې وکړل، بنځې ته مې وویل چې تاسې لاړ شئ او زه پاتې کیږم بنځه ډیره هوبنیاره وه لکه هغه چې له مخکې نه په ما پویه وي ماته یې وویل: گوره ځویه که د پېسو یا کومه بله خبره وي نو ماته یې ووايه هڅ پروا نه کوي، خو ما ټینگار وکړ چې داسې هڅ کومه خبره نشته خو زه اوس نه ځم زه یو ملگري ته انتظار یم کله چې هغه راشي نو بیا ځم.

بنځې مې په موټر کې کينولې خو ځله راته زړه وويل چې صفا ورته ووايه چې زما سره پيسې کمې دي، دا خبره هم راته يوه بي غيرتي بنځاره شوه د کور پته مې ترې واخسته، ورته مې وويل چې حتماً به يوه ورځ درځم . موټر روان شو، داسې احساس مې کاوه لکه له مانه چې زما روح وړي، لکه د يوه بې وسه انسان په څير ولاړوم او له لاسه مې هڅ هم نه کيده .

روح مې په بدن کې په لږزا شو، زړه مې بې واره ټکانونه کول، هڅ نه پوهيدم چې ولې په دې لاروۍ پسې زما زړه خوږيږي ...

له نښې ډيرې مودې وروسته زه په يوه بل موټر کې سپور شوم، موټر د غرونو په منځ کې لاره لنډوله خو زه هڅ نه پوهيدم گنگس وم هڅ مې هم نه اوريدل لکه يو ويريدلې ماشوم، نه پوهيدم چې موټر به څومره منزل کړي وو خود موټر بريک او د خلکو شور ماشور راپه خود کړم، کله چې له موټره کوز شوم، نو له خلکو مې واورېدل چې له گړنگه لاندې يو موټر پرېوتی او ټوله امله يې وژل شوې يواځې يو ماشوم بچ دی، په سر کې مې يو ډز و شو نور پوی نه شوم

خو یوه چغه مې له خولې ووتله او په ژړا ژړا مې منلې
شروع کړې، ځان مې لاندې موټر ته ورساوه، په اول قدم
کې مې په هماغه چا سترگې ولگېدې چې په لومړي ځل
بې ماته د مور مینه راکړې وه، خو مگر ما ورسره ډیره غټه
جفا وکړه، کاش چې زه هم له دې سره په همدې موټر کې
واي چې زه هم مړ واى.

زه له ورکتوبه بد قسمتته وم اول مې خپله مور مړه شوه په
هغه وخت کې خو په دې بد بخته دنیا پاتې شوم، خو چې
کله بیا د مورد مینې خبر شوم، ډیر ژر مې دا دنیا ږنگه
شوه.

او هغه څوک چې زه یې له دې مینې خبر کړم ډیر ژر له مانه
ولاره، زه یې یواځې پرینوم ما په ټول عمر کې د مور مینه
نه وه لیدلې یواځې یو څو شېبې وې هغه هم د خوب کاته
وو خو زه به اوس په ټول ژوند کې د مور ارمان کوم.

۱۳۸۹د لوه ۱۵

بتي کوټ

اووم ټولگی

لمر جگ ولاړو، له کړکۍ یې خپلې شغلې کوټې ته په
سرعت سره دننه کولې د لمر ځلانده شغلو یې د تورو زلفو
سره لوبې کولې له نښه ساعت وروسته یې دسترگو د
برینسیدو حس یې وکړ، په اړخ د اوبستو سره یې د لمر
مستو شغلو سترگې بیا وبریښولې راوینښه شوه.

له وینښیدو سره یې سم له خولې یو چغه ووته.
وې خدایه! ما پوره کړې لکه چې گلاب خان بیا بې چایو
تللې.

یو سوړ اسویلی یې وکړ، شین زور ټیکري یې په سر راسم
کړو، د ټیکري، په سر کولو نه وروسته یې ناکهانه له خولې
ووته یا الله خیر کې (کړې) له لږ سوچ څخه وروسته په خندا
شوه، نښه اوس پوهه شوم دا خبره ده.

او تره له خایه پورته شوه په کوته کې یې تېز قدمونه
واخیستل ژر ژر د خای په خوندې کولو لگیا شوه کله یې
چې بیسترې او نور کالي ټول کرل نو تصمیم یې ونيوه چې
د خپلې خور کره به ځي د خور کور یې یو څه له کلې لري
وو، خو بیا لکه د لیونو په څیر ژر له خپل تصمیمه
واوښته، د کور په کار لگیا شوه.

نن بسانه نه پوهیده چې ولې هم خوشحاله ده او هم خفه په
چلاکۍ یې د کور کارونه کول خو په ځان نه پوهیده چې
ولې داسې ده.

نن یې د سهار چایو ته هم زړه نه کیده په کور کې یې کار
کاوه کله به انگرته او کله به په یوه منډه کوټې ته
ننوته، زړه یې بې واره ټوپونه وهل کله به یې د خوشحالی
احساس کاوه او کله به یې د خفگان.

لمر بڼه گرم شوی وو خلک ورته نه شوه ټینګیدای خو مگر
بسانه په هغه تاوده لمر کې لگیا وه او کور یې جارو کاوه
، داسې ورته ښکاریده لکه چې نن یې د کالونو کالونو
ارمانونه پوره کیږي خو په یو شېبه کې به داسې فکرونو
پسې واخیسته ته به وایې چې نن ورځ یې د ټول عمر

خواري اوبه وږي زړه نازړه وه، غولۍ يې جارو کاو، لگيا
وه تقريباً نيمايي انگړ به يې جارو کړی وو چې له خولې يېا
د سهار په خير چغه ووته يا الله خير کړې...

نور يې نو زړه ټينگ نه شو، په بې واکو قدمونو د انگور
تاک خپرگي ته راغله، په هغه شکيدلي کت کې کيناسته
چې د ميره د مرگه د مخه يې جوړ کړی وو دا داسې زوړ کت
وو چې ديارلس خوارلس کاله پخوا جوړ شوی وو د بساني
ميره پخوا په يوې مريضتيا مړ شوی وو او س نو يوازې يو
خوی يې لاره چې گلاب نومیده چې اکثره د کلي هکانو به
ورته گلابي، غټې سرې، پمن او داسې نور نومونه
اخيستل.

بساني يو ځل بيا خپل تللي روحيات سره راجمع کړه، زړه
يې په دې کراره چې گلاب خان ورته وييلې وو چې نن د
ابتدائي څخه فارغېږي، نور به متوسطې ته د کلي بازار ته
ځي، خو يو دم به لکه د ليونو غوندې په خبرو راغله نه
داسې نه شي کيداى کله به په زړه کې موسکي شوه، په
مغروانه انداز به يې وخنډل او له خدا سره يوځای به يې

وويل، اوس به زه هم د كلي په بنځو کې سر لورې ناسته
يم، وایم به چې گلاب خان په اووم ټولگي کې دی.
مخکې به چې کله، دې د كلي د بنځو په مخ کې د گلاب
خان د سبق یادونه وکړه، نو هغوي به ورته وويل چې ته خو
لاصبر وکړه هغه لا په سپر کې پوښی نه ده ویشلې او ته
وايې چې مکتب کې دې هغه خوارکی گوره چې د شپږم
صنف نه فارغیږي او که نه.

دې خبرې به بسانې ته سخت زور ورکاوه اکثره وخت چې به
چا ورته داسې خبرې وکړې نو د خوارکی بسانې سره به بل
څه نه وو بغير د اوبنکو، بې ځوابه به شوه او په مخ به يې يو
سيل اوبنکې راماتې شوې.

له ډیره وخته په انتظار وه، په دې تمه ناسته وه چې گلاب
به راځي، د خپلې کاميابې زيری به ورکوي، بسانې په زړه
کې يې دا نذر هم منلې وو چې که چيرې گلاب کامياب شي
نو په کور کې يې چې کومه غټه چرگه ده هغه به كلي د
جومات ملا امام ته ورکوي، بسانې ته نن بيخي کور خوند
نه ورکاوه، په خپره کې لره بره گرځيده خو ډیره پريشانه
بنکاریده تا به وويل روح ترې الوتې.

هغه د خپل زور ټيکري په گنډلو بوخته وه چې د دروازي
درزي يې واورېده د کلي يو هلک په منډه راغی، بساني ابی-
!

واه بساني ابی! هله گلاب کامياب شو.

خه زما ځوی کامياب شو!؟

بسانه له ډيري خونبۍ نه په جامو کې نه ځايېده هلک يې
ټينگ ټينگ بنکل کړ، له جيبه يې ورته يو شکيدلي پنځه
گون راووست وري يې کړ، اوس نو بسانه په دې وپوهيده
چې سهار يې څو ځله د ټيکري پيڅکه سرته راتله هغه
همدا د گلاب د کاميابۍ زيری وو.

بسانه په ځان نه پوهيده نن يې د کلونو کلونو ارمان پوره
شوي وو خو بيا هم بساني ته داسې بريښېده چې دا هر څه
ابس دي، په منډه د کوره ووتله لري پتو سرته په
سرک، يو څو هلکان بنکاره شوه چې ډير په تيزۍ سره
راروان وو، کله به يې منډه کړه، کله به يې په يو اوبل د
کاغذونو بارانونه کول له منډو يې داسې څرگنديده چې
خوشحاله دي، بسانه په ډير تلوار سره د دروازي مخکې
ولاره وه، چې اوس به يې گلاب خان ځوی راځي، په همدې

وخت کې یو دروند او از راغی او له ورايه یوه شنه لوخړه
هم پورته شوه، هغه متل دې چې وایي (ویشتلې په زړه
بیداروي) بسانه له مخکې نه پویه وه چې د هیلو کورگې
یې وړان شو، ځای په ځای کیناسته له پنبو یې ساه وختله.
له لږ ځنډ وروسته یې څو کسان ولیدل چې یو کت یې د
دوی د کور په لور راروان کړی، او د بسانې په زړه کې د
اووم ټولگي ارمان پاتې شو.

۱۳۸۹ د لوه ۱۷

خپله کور

بوټی که ډنډر

نن شپه بیا په دفتر کې نو کړیوال وو، غوښتل یې چې نن کور ته ولاړ شي خو مگر بل یې داسې څوک ونه موندله چې د ده په ځای په دفتر کې نو کړیوالی وکړي، مخکې به کله کله ایمل د ده په ځای پاتې کیده خو نن ایمل هم کوم ضروري کار درلود، هغه هم له دې څخه د مخه کور ته تللې وو، د مجبورې ورځې نه په دفتر کې پاتې شو ډیر زیات خفه وو په سوچونو کې ډوب وو چې څه وکړي.

خپل دفتر ته ننوت، د تېلفون غوړۍ یې راواخیسته د یو څو خبرو وروسته یې د تېلفون غوړۍ بیرته کېښوده، په فکرونو کې له دفتر نه په تیزو قدمونو ووت، ښه ساعت به نه وو تېر چې بیا لکه د لیوني په څیر اننوت، ژر یې بیا د تېلفون غوړۍ راواخیسته، زنگ وواهه له یو څه خبرو نه یې وروسته بیا غوړۍ کېښوه روان شو.

بصیر نن د نورو ورځو په څېر نه وو هم یې په څیره کې خوبني په څپو وه او هم یې له سترگو خفگان وریده، په کوچ کې اوږد اوږد وغځیده، د تلویزون ریموټ یې راوخیست، تنی یې کیکار له تلویزون روښانه شو په

تلویزون کې یوه بنکلی او زړه راښکونکې منظره وه چې ورسره د یوه هنرمندې جذابه خیره هم راښکاره شوه ډیره په زړه پورې سندره شروع وه سندره به لانه وه خلاصه چې بصیر بیا تنی کیکار له چینل یې بدل کړ، په یوبل چینل کې د یوه روغتون واپونه راښکاره شوه، دا یوه صیحي لیډنه وه د یو روغتون څخه چې ډیری چارواکي ورته راغلي وو

...

بصیر دا ځل دې ته ځیر شول له لږ وخت وروسته وپوهیده چې دا د ننگرهار صحت عامه ده لکه بصیر ته چې دې څیرونې ډیر خوند ورکړی وي، د تلویزون لور ته یې په ځیر ځیر کتل.

په تلویزون کې د ننگرهار د صحت عامې اړوند معلومات ورکول کیدل چې څومره بخشونه لري او نور...

بصیر په همدې ننداره وو چې یو دم یې په خیره کې بدلون راغی یو ځل بیا یې د تېر په څېر په سترگو کې د خفگان نښې نښانې راڅرگندې شوې په ډیری خواشینۍ سره تلویزون ته ناست وو او څیرونه یې ننداره کوله، په تلویزون کې بصیر د زیرنتون خانگه ولیده چې ډیری بښځې

او ماشومان پکې پراته وو ځينو بنځو خو به خپل مخونه پټ کړي وو خو مگر بعضو يې ژير ژير مخونه چې د مريضۍ نښې په کې د ورايه څرگندې وې بنسکاره وو کيدای شي چې په دوي کې د مريضۍ د وجې دا توان نه وو چې خپل مخونه پټ کړي او يا هم کومه بله وجه به ...

د بصير د واده ديارلس کاله کېده چې بچي يې نه وو بنځه يې هم په خپله خوبه کړې وه بنځه يې نادية نومیده چې له د سره د پوهنتون په يوه ټولگي کې وه، د پوهنتون په دوران کې يې سره واده کړې وو، خو د بدمرغه چې د دوی کوم ماشوم نه وو، د خوشحالی خبره خو دا وه چې ډاکټر پس له ديارلسو کالو د دې زيری ورکړی وو چې ډير ژر به د يو ځوی يا لور خاوند شي خو په دې يې هم پوهولی وو چې کيدای شي ستا بنځه پکې خپل ژوند هم له لاسه ورکړي.

بصير به چې کله د خپل ماشوم پېدا کېدنه رايا د کرل نو په خير کې به يې يو ډول خوبني را پېدا شوه خو بيا به چې د ډاکټر خبرې ورپه ياد شوې چې ورته يې ويلې وو کيدای شي چې په دې کې ستا بنځه خپل ژوند هم له لاسه ورکړي، نوزره به يې په سينه کې بې واره په درزا شو، له

خانه سره به بیې دا ویره لرله چې هسې نه د گل سره ډنډر هم
مات شي، ځکه د بصیر نادیه بی حده خوښه وه، ډیر په مینه
بیې ورسره واده کړې وو.

څو ځله د کورنۍ له خوا ورته ویل شوي وو چې بله بڼه به
درته وکړو خو د نه منله.

په دې شپو کې به بصیر ډیر په دفتر کې هم نه پاتې کېده
ځکه پوهېده چې په کور کې بغیر له ده څخه څوک نه شته
یوه مور یې ده، هسې نه چې په میرمن یې څه ونه شي.

د شپې لس بجې به وې چې د کټ خوا کې تېلفون په شرنگا
شو بصیر ډیر په بیړه راپاڅېده، د تېلفون غوږۍ یې پورته
کړه په تېلفون کې یې یو نا آشنا غږ واوریده د یو څو خبرو نه
وروسته یې په ځواب ورکړ سمه ده درغلم.

په کاواکو گامونو له کوټې ووت د ډیرې ورخطایې نه یې
چوکیدار ته هم څه ونه ویل، په موټر سایکل سپورشو، تپه
تیاره وه سترگه په سترگه سره څوک نه بنکاریدل، له لږ مزل
څخه وروسته له یو کوچي ورپسې یو تور موټر راووت، په
ډیر تېزۍ سره د ده پسې راروان وو بصیر لږ څه تېزشو

موټرهم ورپسې گړندې شو، بلاخيره موټر د بصير مخته
ودريده.

دوه کسان چې مخونه يې پټ وو رابنکته شول په لاسو کې
يې ټوپکونه وو، بصير ته يې ونيول دا يې نور خبرو ته پرې
نه بنود، له ځانه سره يې په يوه نامعلومه خوا يوړو، له هغې
څخه دا دې شل کاله نور هم تېر شوه د بصير ځوی زلمی
دی، خو بصير بيا رانغی کوم فکر چې هغه له ځانه سره لاره
چې د گل سره ډنډر مات نه شي له هغه نه ډير سخت کار
و شو هغه دا چې د گل ټول بوټی له مينځه ولاړ.

۲_۱_۱۳۸۹

کابل

چې دا ژاړې زه ژاړم

سهار شونن له سهاره وریځو خپلې وزرې خپرې کړې
وې د اسمان زړه هم ډک ډک کېده، خولا به ترې یو یا څو

خاڅکې د ځمکې په لور نه و وراتوی شوي ، چې په کوڅه کې یو شور ما شور شو ، یو داسې شور چې ما په خپله کوڅه کې په ټول عمر نه و و لیدلې ، هر چا سر و نه څنډل ، ټول خلک داسې و و تابه و یل چې گونگیان وي یواځې سر و نه یې څنډل پلار مې له لرې و لیده چې هغې هم سر څنډه ، د کور په لورې روان وو ، زه هم د پټیو په لور روان شوم ، ترڅو زه هم ځان پوه کړم ، له لرې مې په یوه دیره کې وکتل ، ډیر خلک راټول شوي ما هم خپل قدمونه یو څه گړندي کړه و رغلم د خلکو یوه دایره جوړه وه ، په مینځ کې یې یوه بنځه ناسته وه ، د بنځې په مخ کې یو ماشوم هم پروت وو ، ماشوم زما په فکر چې اوده وو خو...

بنځې ژړل ، ټول خلکو ته یې بنسټې کولې داسې الفاظ یې د خولې را واته چې که هر څومره کلک زړی انسان هم وي نو یو ځل به یې د سترگو څخه یو څو خاڅکي لاره وکړي ، په هڅ چا کې هم د پوښتنې توان نه وو ، چې ترې کړی یې وای ، ټولو ټیټ سر و نه اچولي و یواځې د بنځې خبرو ته یې غوږ نیولی وو .

دا د انسانانو انصاف دی دا انسانان نه دي دا د ځناورونو
هم بد تر دي...

زما زړه هم دغه وخت د زغم له پورې، ولوېده زه هم د نورو په
څېر سلگو واخيستم، له سترگو مې بې واره او بڼکې
راوانې شوې، او بڼکې مې پاکی کړې، له بڼکې نه مې
ويوېنتل.

تروري څه خبره ده؟

بڼکې سلگو ونيوله داسې ډوبه شوه لکه ماشوم چې په ژړا
کې ډوب شي، بڼه په زوره زوره يې وژړل په ژړا کې يې راته
ويل: که زه درته پوره خبره وکړم که زړه دې د غوښې وي نو
ته به هم دا هرڅه پرېږدي اوله ما سره به وژاړې او که ستا
زړه هم زما د خپلوانو او د هغه بد مرغه په څېروي، نو بيا مه
ژاړه، بيا ته هم د هغوي په څير ما پورې ملنډې ووهه، ما
پرېږده چې بڼه په زوره زوره وژاړم چې دا يتيمه فضاء ماته
خپله ژړا راغبرگه کړي، چې په دې انگازو کې د خپل ژوند
ټوله کيسه تاسو ناترسه انسانانو ته وکړم، پرېږده چې زما
چغې ظالمان واورې چا چې زما ځوی زما په غيږه کې بې

پلاره کړې، او زما دا چغې هغه دوستان هم واورې چې د
اوبنکو پاکولو په ځای ماته د نیستی پیغورونه راکوي...
گوره! زه یوه پښتنه یم ځان راته په ژړا ډېر بد ښکاري
خوزه نه ژاړم مانه دي ژړلي، تر اوسه خو نور راکې د ژړا
ځای ونه شو او خپله د دې ناترسه انسانانو په وړاندې یې
خبرې پیل کړې، د داسې بې غیرته او بې پښتو انسانانو نه
زما ژړا پرده نه کوي، او زما دا اوبنکې ستر ماتوي، په
خپل سر زما له سترگو روانې دي... ژړا
خدای (ج) شته چې خپله مې هم د سترگو څخه د اوبنکو
سیلاب راروان وو ما هم نه شو کولای چې خپله ژړا او
سلگۍ کنټرول کړم، دا خپل ځان راته د دې ښځې په منځ کې
یو مجرم ښکاره شو زما د وجدان قاضي همدا یوه پرېکړه
وار په وار اوروله چې ته مجرم یې او دا مې هم ومنله چې
مونږ ټول مسولیت لرو، ټولو خلکو حیران حیران کتل، په
هڅ چا کې د خوځیدو طاقت هم نه وو د ټولو په اننگو د
سپینو اوبنکو سیلاب رامات وو ټولو ژړل.

کله چې بنځې د خوا او شا خلکو دا بې واره او بڼکې
وليدې نو يقين يې راغی چې زما په غم زما غوندې
وژيدل نو خپله کيسه يې داسې پيل کړه .

ويل يې نه زه لیونی يم او نه بل څه... ژړا
اول خو له دې ماشوم نه په تنگ ووم چې له مانه يې ډوډی
غوښته او بيا د کور هغه بدمرغه مالک راغی ، ما نه يې د
کور کرایه غوښته له ماسره د خوراک څه نه وو چې مو
خوړلې وی ، نو کرایه به مې د کومه کړې وای څومره زاري
چې وه هغه مې ورته وکړه خو چې کله دهغې بدو ارادو نه
خبره شوم چې ما ته يې ويل چې که پېسې نه وي نو ما
خوشحاله کړه... ژړا

بيخي د ژوند نه مې زړه تور شو ، د کوره راو وتم کور مې
ورته پرېښود د ژمي یخه شپه مې په دې دېره کې تېره
کړه ، دې ماشومې له مانه په وړه ژبه ډوډی غوښتله ترڅو
پورې چې راکې شيدې وې ورمې کړې نور نو ما کې هم
شيدې نه وې او زه هم وږې شوې وم ډير کونښن مې وکړ
خو هېڅ ونه شوه ، نو دا د ويالې بوټې مې راوخيسته ، په

خپله مې هم و خوړل او دې ماشومې ته مې هم ورکړه ما وی
چې یو څه به قرار شي، خوزه څه خبره وم چې...ژړا
زه به یواځې وژاړم چې دی زما د ژړا سره ونه ژاړي او یا
راسره د دې د پری دا خزان وهلې ونې وژاړي، د دې ونو
زړونه هم زما د دوستانو په شان دي خو یو فرق په کې دا
وو، چې زما دوستانو زما په ژړا پورې خندا کوله او ونو
خندل نه خو خاموشه ولاړې وې، لکه چې د یوې وړې
ماشومې او یوې بې وسه مور د ژړا غږونو ته یې غوږ
نیولی وي، دې لوی خاموشی زما د ژوند په اینه داسې
خاپونه کش کړه چې د بنایستونو دنیا هر څومره بنایسته
شي زه به ورته د تورې شپې په سترگه گورم، ماته د خپل
وړې ماشومې ژړا گانو د کربلا د تړو کیسه وکړه، ماته د
خپلې لور د لورې سلگیو د دې انسانانو د بې رحمیو مخ
وښود، د دې بدرنگو په بازار کې یوازې د وحشت تیاري
دي دلته انسان ته د انسان په سترگه نه کتل کیږي دلته د
انسان څېره د مطلب وړې ده، دلته ارزوگانې رنډیږي،
ماته دا هیلې هسې لیونۍ ښکاري، دا خلک د وختونو د

کبرجن سمندر په غاړه د مرگ څخه ناخبره پراته دي ، اخير
به ...

اخيره دا اوبسکې سيلا بونه شي او د ډيرو کبرجنو ککړۍ
به هوارې کړي .

ستا چې شيدې خوړونکې ماشوم د لوږې مري او د هيلو
دروازه دې د خلکو په لاس بنده شي ايا ته به ونه ژارې !ته
به د خپل ماشوم د معصومو سلگيو سره خپلې ساندي
ملگرې نه کړې ؟

ايا دا انسانان د ژړا سره بلد نه دي ؟

زه يوه موريم او مور تل د زړه وينې اولاد ته ورکوي .

خونه !

خونه ! زه هغه بد بخته موريم چې ما ونه کړای شو چې
خپل ماشوم بچي ته د ژړا څخه بل څه ورکړم ما ونه شوه
کړای چې خپل ماشوم ته د زړه وينې ورکړم بلکې ما
بدبختې خپل بچي ته يوازې دا اوبسکې ورکړې ، نوروس
مې نشته نو ځکه ...

چې لور مې ژړل ما هم وژړل او بيا سلگو ونيوله .....

چې دا ژاري زه ژاړم ، که څوک ژاري او که نه نوزه به ژاړم
، ځکه زما وينې ژاري زما شيدې ژاري زما سترگې ژاري
زه يوه بد بخته موريم زه به ژاړم زه به ژاړم .

که دنيا ټوله خوشحالي شي
زه به يواځې په کې اوښکې تويومه

پېښور گلدره

بد نصيبه

د الله په نامه يوڅه راکړئ، ډيره غريبه يم د سر سيوري مې نشته هڅه خو خورې نه لرم په والله چې ډيره غربي مې ده، چې سر مې راپورته کړ د يوې بنځې خپره مې وليده، خو چې ورته مې کتل نو سوالگړه نه بنکاریده، بله دا چې عمر يې هم ډيره نه وو خوزرو جامو او شلیدلې خادريې د دې گواهي ورکوله چې ډېری غمونه او کړاونه پرې تېر شوي، فکر مې نه شو چې خور وپي مې ورکړې وای، بنځه روانه شوه.

پام مې بلې خواته شو، په صفایې مې پیل وکړ، داڅو ورځې کېدې چې دا بنځه وينم په بازار کې خبر غواړي له دې نه مخکې مې کله هم نه وه لیدلې، د بنځې شکل هم د سوالگړو په څېر نه وه، ځکه دې نورو خبر غوښتونکو به په زوره هم پېسې غوښتې خودې يواځې ويل چې د خدای (ج) په نامه مرسته راسره وکړئ، که به چاڅه ورکړل نو ښه ترښه گنې نو په خپله مخه به تله.

د جمعې ورځ وه، نن مې زړه ډېر تنگ وه ما غوښتل چې د جمعې د لمانځه نه وروسته د ملگرو سره چېرته چکرته

ولارشم ، د جمعی لمونخ می و کر ، د دوکان په خوا راروان
شوم.

په هغه کوڅه کې چې زموږ د دوکان خواته غځېدلې وه د
یوې ښځې نه درې کسه چې لوړ لوړ قدونه ، **غت غت بریت**
یې درلوده او رنگونه یې هم یو څه تور و غوښتل یې چې
موتر ته یې په زوره پورته کړي ، **ښځې له دوې سره مقاومت**
کاوه د ښځې چغو او سوړو د ټولو خلکو مخ دغه کسانو ته
ور واړاوه ، سوړو ډېره هڅه وکړه خو مگر ښځه ورسره پورته
نه شوه ښځې ډېرې نارې وهلې ، ویل یې چې خلاصه مې
کړئ ترې دا ظالمان دې د خدای (ج) په خاطر ...

زړه مې نور طاقت ونه کړ ، ورمنډه مې کړه زما سره یو څو
نورو ځوانانو هم رامنډه کړه ، هغه کسانو چې موږ ولیدو په
موتر کې کیناسته ډېر په **تېزی** سره روان شوه .

ټول ځوانان بېرته **ستانه شو** ، خو زه بیا هم ورغلم د ښځې
حالت چې مې ولید خدای (ج) شته ډیره یې بې ستره کړې وه
جامې یې ورته شکولې وې سم نیم بدن یې ښکاریده ، په
سری یې **لوپټه** هم نه وه ، خپل خادر مې ورو غورځاوه ښځې
له ځانه خادر تاو کړ ، په سلگو سلگو چې له سترگو څخه

یې ورسره یو خو سپینې ملغلرې چې دپاکۍ څرگندونه یې له ورايه کوله هم ملگرې وې روانه شوه، ماغونبتل چې ترې وپوښتم خو پوښتنې ته هڅ وخت پیدا نه شو، په زړه مې یوه غټه غوټه پاتې شوه بنځې له سره شاته نه کتل گوندې حیا به ورته ودریدلې وې ځکه د ډگ بازار په مینځ کې بې ستره شوه، زموږ له سترگو په یوه پرک کې پناه شوه. راغلم بیا مې دوکان خلاص کړ په سر کې مې **گڼو پوښتنو الوښې کولې** چې دا بنځه ولې دې سړو موټر ته پورته کوله او دا نه تله؟

دا خلک څوک وو؟

کیدای شي چې دا بنځه دوي کوم بد کار له پاره وړله؟ شاید دا به یوه بد کاره بنځه وه...

خو بیا مې په ذهن کې دهغې حیانا کې سترگې او معصومه څېره تېره شوه زړه به مې ویل چې نه دا ډیره معصومه ده داسې **نه شي کېدای**، له ځانه سره مې وویل چې راغله نو حتماً به ترې پوښتم، ما غوښته چې په چکر چېرته لاړ شم خو دا کار رانه پاتې شو، ځکه زه پوهیدم

چې مازیگر به دا بنځه د خیرات د ټولولو لپاره راځي، زه به ترې پوښتنه کوم.

خو ورځې دا رانغه، مازیگر شو بنځه راغله، سپین غوښین لاس یو ځل بیا را اوږد کړ، د الله (ج) په نامه یو څه راکړه؟ ما چې هغه حیا ناکې سترگې چې ښکته ځمکې ته یې حیران حیران کتل ولیدې ورته ځیر شوم خو له لږ ځنډه وروسته پوی شوم چې بنځه غوصه شوه، ریښتیا هم دا دنیا ډیره مکاره ده، د دې دنیا خلک هم ډیر ناوولي دي ای څه گوري!...

خوري که خفه کیږې نه نو یوه پوښتنه درنه کوم؟ هغې د سر په خوریدو سره ځواب راکړ چې نه خفه کیږم. ورته مې د کیناستو بلنه ورکړه، بنځه په داسې حال کې چې په خېږې کې یې د ویرې نښې پیدا شوې کیناسته. خوري هاغه ماسپینین څوک وو چې ته یې له ځانه سره پورته کولي؟

بنځې په تونده لهجه جواب راکړ چې ته یې څه کوي بس که خیرات راکوي رایې کره گنې له هغې خبرو نه تیر شه.

نه نه خورې! ته لکه چې په غوصه شوې زه کوم بل مطلب نه لرم ماوې که زما درسره څه د و سه کیده نو کړې به مې وای هسې نه چې بله ورځ بیا داسې پینښه رامنځ ته شي، ته باور وکړه زه له تاسره همدردې لرم نو ځکه مې له تانه پوښتنه وکړه.

ښه، خو زه نه غواړم چې ته د دې کیسې نه خبر شي، که خبر شوې نو د همدردۍ په ځای به دې له ماسره نفرت پیدا شي. ما بیا هم ټینګار وکړ، زه نه پوهیدم چې ولې دا ښځه دومره ژر راځي شوه چې ما ته خپله کیسه شروع کړي، خو کیدای شي چې د هغې به هم په ما سترګې خوږې شوي وي، ښځه ژرغونې غوندې شوه او په کیسه یې پیل وکړ.

د دې نړۍ خلک ډیر خود غرضه دي دوي ته مرګ هم نه دی په یاد زه له دې دنیا نه په ټول ژوند کې ښه خاطره نه لرم کله چې زه خپل تېر ژوند را په یاد کړم... ژړا

زما نوم شگفته دې، زه د افغانستان او سیدونکې یم خو مګر په دې نه پوهیږم چې په افغانستان کې د کوم ځای یم، دنن نه ۲۵ کاله مخکې کله چې په وطن کې انقلاب رامنځ ته شو نو مونږ هم را مهاجر شو، چې د راتګ په

وخت کې زه له خپلې کورنۍ څخه ورکه شوي وم، په پېښور کې یو کس پیدا کړم، خو اوس زه هغه کس نه پېژنم هغه بیا په یو بل کس څرخه کړم، له دغه کس سره ما تقریباً اولس کاله تېر کړه دغه سپری ډیر ښه سپری وو د عمر یوه ډیره برخه یې تېره کړې وه، په دې اولسو کالو کې ما ترې کومه بده خبره هم نه وه اوریدلې، ان چې زه د همدغه کس په کور کې پیغله هم شوم.

دغه کس نعیم نومیده چې خلکو به ورته نعیم مامې ویلې، زما په نظر هغه ډیر ښه سپری وو، هغه د انسان په جامه کې یوه فریښته وه، ما ورته د پلار په سترگه کتل زما یې ډیر زیات خیال ساته زه هم ترې ډیره خوشحاله وم، خو زما نظر غلط وو، له سترگو څخه خو اوبنکې د گریوان په طرف راغلي او سلگو ونيوله...

دا د انسان په جامه کې یو حیوان وه، ډیر ژوند مې ورسره تېر شو، یوه ورځ یې وویل چې چکرته څو، زه هم ډیره خوشحاله شوم ځکه په ځوانۍ کې به څوک وي چې چکرته خوشحاله نه شي.

موټر راغلو دواړه پکې سپاره شو، ویل یې چې سوات ته
څو په لاره کې ډیرې ښکلې منظرې او ښکلې ښکلې
ځایونه مې ولیدل ډیر انسانان مې هم له نظره تېر
شول، څوک په موټرو او څوک په پښو روان وو د الله ویش
وو، سوات ته په رسېدو سره یو هوټل ته وښتو، هوټل ډیر
ښایسته او په زړه پورې وو، ماته دا هرڅه نوي وو، چکر ته
ډیره خوشحاله وم.

ډوډۍ، مو وخوره، له ډوډۍ نه وروسته زه د هوټل چت ته
پورته شوم، او له هوټله مې د سوات د ښکلو منظرو سیل
کاوه دا سیل زما د ژوند د بدبختیو لومړې پوړ وو، شپه
شوه د شپې تر ناوخته د هوټل په چت ناست وو، د سوات له
خوږې هوا مو خوند اخیست، کوټې ته راغلو په کوټه کې
یو تخت وو، ما د احترام له مخې نعیم ته په تخت کې ځای
جوړ کړ، په خپله لاندې ځملاستم، گروپ مو گول کړ د
شپې لس یولس بجې به وې چې په خوب کې مې د یوه
دروند شي احساس وکړ، سترگې مې پرانیستې، یو ټوپ
مې وکړ، هغه څه چې ما یې احساس وکړ هغه نعیم وو چې
خپلو نفسي خواهشاتو راخیستی وو او خپله اصلي خیره

يې ماته په هغه شپه ونبوده، که هر خومره چې مې ځان
و خو څولو خودم را کي نه وو، نه پوهيدم چې ولې...
خو هغه چې هر څه کول هغه يې وکړه... ژړا
شپه تېره شوه سهار شو را پاڅيدم کله چې تېره شپه راپه
زړه شوه نو ډيره ژړا راتله، له ځانه سره مې دومره وژړل چې
سترگې مې په ځان وپرسولې نعيم راغی ماته يې سوال او
زاري شروع کړه چې خطا رانه شوې...
زه بيا وروسته پويه شوم چې د شپې په ما کي ولې دم نه وو
نعيم په ډوډۍ کې د نېشي گولې اچولې وې.
د غرمې مهال، يو څو کسه د يوه تور بيک سره راغله، د
نعيم سره يې سترې مشي وکړه په سترگو کې يې سره
ايشارې وکړې بيک يې ورکړ، نعيم راته وويي چې زه راځم
په خيره کې يې له لرې ورخطايي بنکاریده، زه چې پويه
شوم چې کيسه بل رقم ده نو ورته مې وويل چې زه هم له تا
سره ځم، نعيم بانې شروع کړې خو ما چې خبره ټينگه
کړه، هغه هڅ غږ ونه کړ، بې بناره له هوتله بنکته شوله لږ
وخت تېريدو نه وروسته يو تور کس راباندې لاس

واچاوه، ما که هر خومره کونښن وکړ خو ځان مې ترې
خلاص نه کړ، او بيا يې له ماسره... ژړا ...

د ښه ساعت ژړا نه وروسته بيا يې په خبرو شروع وکړه، يو
داسې ځای ته بوتلم چې ما هغه ځای نه وو ليدلی ډير وهل
ټکول مې و خوړل له دې سره، سره نور څه نه وو چې هغوي
له ماسره و نه کړه گدا ما ياده کړه بدلمني ما وکړه ...

اخير دا چې له خپله ځانه مې نفرت پيدا شو هڅ مې هم نه
شو کولای، مرگ هم راته نه راتله څو، څو ځله مې د
خودکشی اراده وکړه، بيا به څه ناڅه راپښن شو خودکشي
به پاتې شوه.

يو ورځ يې د يوه خان کره بوتلم له خان سره يې په يوه کوټه
کې واچولم خان غوښتل چې له ماسره بدلمني وکړي، مگر
ما ډير کوشش کاوه چې ځان ترې وساتم بيا هم چيرته د نر
زور او چيرته د ښځې.

ښځه بيا په ژړا شوه خپلې اوښکې يې ژر ژر پاکې کړې په
ډير زور سره يې وويل خو ما بيا هم خپل همت ونه بايله
خان ډير نیشه وو، کله چې هغه اوډه شو نوزه ترې په کړکۍ
راوتښتيدم، چې راوتم نو چوکيدار ونيولم هغه ډير ښه

سږي وو، زه يې خوشې کړم، دادې زه دلته راوړسیدم، زه په دې خلکو نعيم بدمرغه خرڅه کړې وم، خو اوس چې زه دغه بنار ته راغلي يم نوماته داسې په ذهن کې راځي چې زه دلته اوسیدلې يم او زمونږ کور هم يو وخت همدلته وو دلته زما زړه سکون بيا موند زه دلته گرځم چې کيدای شي چې يو ورځ مې د خپل پلار د وسترگې وگورم، کاش چې د مرگه مخکې يو ځل د خپل گران پلار هغه دوه سترگې وگورم زما پلار ډير...

ناڅاپه يو سږي، دې بسڅې ته ورغاړ بوت، په ژړا يې پيل وکړ زه ډير حيران شوم چې په دې سږي څه وشوه خو په ژړا ژړا کې مې د خولې دا خبره واوريده چې وزما بدنصیبي لورې، کله چې ما د هغه سږي څيره وليده هغه زما پلار وو.

نوټ: دا يوه ريښتوني کيسه ده چې ما ته مې يوه ملگري کړې

۲۲/۸/۱۳۸۹

د مرام راډيو نشراتي خانگه

د پيغام دوستي

د شپې لس بجې وې چې د تخت سر ته يې موبایل و
و شرنگیده، شبانه له خوبه را پاڅیده خو د موبایل شرنگا
و دریده، موبایل يې را پورته کړ، په تخت کیناسته يو څه
وخت موبایل خاموشه وو، موبایل ته يې په ځير ځير وکتل
، خو کله چې شبانه بيا په تخت کې پر یوته، موبایل يې بيا
شرنگا پېل کړه، په ډېره غصه يې موبایل پورته کړ او د بلې
غږ يې پرې وکړ.

بلي! بلي!

د بلي د غږ سره يو ځل بيا تلفون پرې شو، يوه دقيقه به لا نه وتيره شوې چې بيا ورته زنگ راغی، دا ځل شبانې يو څه په زوره لهغصې سره ما پرې غږ وکړ.

بلي! بلي!

څوک يې خبرې ولې نه کوي، دې نيمې شپې ته وگوره او ستا په...

بيا به کوم د لوفر ځوی يې ته خپله مور خور نه لري، موبایل يې په خپل ځای کينسود.

يو ساعت به نه وو تېر چې يو ځل بيا د موبایل نه شرنگا پورته شوه خو دا ځل چې شبانې موبایل راوخيست نو يو لنډ پيغام يې راستولي وو.

په دې هيله يم چې خفه شوې نه وي ماته خوب نه راتلو ما ويې چې يو څوک په تکليف نه کړم له ځانه مې نمبر واوه او تاته زنگ درغی.

مننه

ز-م

له خوبه وه، بې له ځنډه په خپل موبایل کې د پیغامونو صفحه خلاصه کړه یو څه یې ولیکل، د پیغام استولو ته یې یې کیکارېله، بیا یې موبایل په میز کېښود په خپل تخت اوږده اوږده وغزیده تقریباً دوه یا درې دقیقې به نه وې تېرې چې بیا هم موبایل په شرنگیدا شو د مقابل لورې یو پیغام راغلی وو.

شبانې د موبایل د پیغامونو صفحه بیا خلاصه کړه او ویې لیکل.

دیره مننه ښه شپه.

شبانې فکر کاوه چې نور به یې په تکلیف نه کړي د خپل تېرې ورځې درس به ووايي، ځکه چې خوب خو یې هسې هم تښتېدلې وو، له لږ ځنډه وروسته یې موبایل په شرنگا راغی.

موبایل یې پورته کړ، پیغام یې خلاص کړ، چې په کې یې لیکلې وو.

ښه وايه ښه نور...

شبانې له غصې تکه سره شوه، بيا يې هم صفحه خلاصه کړه او بل پيغام يې ورته واستاوه نه پوهيږم چې څه به يې ورته ليکلي وي، خو له لږ ځنډ نه وروسته يې بل پيغام هم ورواستاوه، او د دواړو خواو څخه پيغامونه پيل شول، تر دې چې د يو بل د نوم پته هم ورته ولگيده، شبانې خپل نوم ورته اسيا بنودلې وو، د دوي دواړو د پيغامونو له لارې ملگرتيا شوه، دغې ملگرتيا د ډېره پورې دوام وکړ، هره شپه به يې سره پيغامونه ليرل راليرل، خپلې شپې به يې پرې رنولې، زاهد ډيره هڅه کوله چې د مقابل لوري سره خبرې وکړي، خو مگر شبانې به تلفون نه اوکې کاوه، زاهد په پيغام ليکولو کې ډير مهارت درلوده ډير ښکلي ښکلي پيغامونه به يې شبانې ته ليرل خو شبانې هم په پيغامونو کې له هغه کمه نه وه، دوی نه پوهيده چې ولې يو بل ته پيغامونه ليري، يوه شپه شبانې ته يو پيغام راغلو چې په کې يې ليکلي وو.

ډيره موده وشوه، چې زه او ته سره پيغامونه ليرو راليرو ما
ډيره هڅه كوله چې تاته د خپل زړه خبره و كړم خو ما دا
جرت نه درلود چې تاته د خپل زړه خبره و كړم زه نه پوهيرم
چې ولې كله چې زه تاته پيغام ليرم يا هم ستا پيغام راځي
نو زما زړه بې واره توپونه وهي په زړه كې مې يو خوږ درد
راپېدا كيږي نه پوهيرم چې ولې زما په بدن كې يوه جذبه
راپورته كيږي، خونن زه درته د خپل زړه خبره كوم، زه له
تاسره م..... لرم .

شبانې چې دا پيغام ولوسته يو څه حيرانه شوه، په رنگ
كې يې يو دم تغير راغی تکه سره شوه لكه چې و ويرېږي د
پيغام په مانا يې پويه شوه، خوبيا هم د خبرې د بنه
څرگندولو لپاره يې پيغام ورواستوه.

زه له تاسره م..... لرم څه مانا زه په دې نه پوهيرم خبره
دې واضحه كړه

شباني خپل تېلفون کېښود، داسې احساس يې کاوه لکه چې ژوند يې نن تغير کوي، د عمر ارمان يې پوره کيږي، هم په زړه کې خوشحاله وه، هم حيرانه د پيغام د ځواب په تمه وه تقريباً لس پنځه لس دقيقې به لانه وي تېرې شوې، چې بيا هم له موبایل څخه غرونه پورته شوه، شباني موبایل راواخيست، پيغام يې پرانيسته.

گراني اسيا جانې زه پوهېږم چې ته د م..... په مانا پوهه شوې يې خو بيا هم ته زما له اصلي مطلبه ځان پوهول غواړي.

زما مطلب دا دي چې زه له تا سره مينه لرم...
په دې تمه چې بده يې ونه گڼي، ما که هر څومره هڅه وکړه، خو ما ونه شوه کولای چې زه له تانه دغه راز پت کړم، څه وکړم زه د خپل زړه نه مجبوره وم، زه له تا سره ډيره پاکه مينه لرم، په خداي چې زه هڅ ځان نشم کنترولولای څه وکړم، خداي (ج) دي وکړي چې ناامیده مې نه کړي
ستاسې د ځواب په تمه

ز-م

شبانې دا پیغام په یورپ کې د خپلو سترگو تېر کړ، ډېره خوشحاله شوه ځکه چې دا هم نه پوهیده چې ولې دا زاهد ته پیغامونه لیرې، او ولې د دې د پیغام په راتلو سره یې زړه بې واره توپونه وهي په ځواب کې یې ورته ولیکل.

ته ښه وایي زه هم نه پوهیږم، چې ولې د ستا سره دلچسپي ښایم، ولې ستا د پیغام د لوستو سره زه په خپل وجود کې یوه جذبه احساسوم، خوزه د یو داسې کورنۍ څخه یم چې بیخي د دې خبرو تصور هم په کې نشي کیدای، ته به د دې خبرې په اورېدو سره یو څه خفه شې زه هم تاسره م..... کوم خوزه له دې خبرو ډیره ډډه کوم ځکه چې زمونږ د کورنۍ قانون دا نه ایجابوي.

زاهد هم د ځواب په تمه ډیر ناقراره وو، په فکرونو کې ډوب وو چې گوندې زما اقرار اسيا بد ونه گڼي، چې موبایل یې په شرنگار شو، خپل موبایل راواخیست، پیغام یې ولوست، ډیر زیات خوشحاله شو، وروسته له

دې خود دواړو سره دوستانه جوړه شوه یو بل ته به یې د مینې پیغامونه لیرل.

د اسیا (شبانہ) هم د زاهد سره مینه وه نو د وخت په تېرېدو سره یې په خپلو کې مینه زیاته شوه او د ټوکو پیغامونه په مینې سره بدل شول، زاهد به ډیره هڅه کوله چې د شبانې سره خبرې وکړي، خو شبانې خبرې نه کولې د زاهد او د اسیا (شبانې) د مینې پوره دوه کاله تېر شوه، یو وخت دوي دواړو سره د کتو ژمنه وکړه، د دوي د کتو ځای د بنار یو بڼ شو، د ورځې دولس بجې وې، شبانہ د **بنوونځي** څخه راووته، د بڼ په لورې روانه شوه، نه پوهیده چې ولې بڼ ته ځي ولي په یوه داسې چا باور کوي چې تر اوسه یې لا لیدلې هم نه دی؟

په همدې فکرونو کې وه چې په موبایل باندې یې د پیغام د راتگ زنگ راغی، شبانې پیغام پرانیسته پیغام د زاهد وو چې په کې یې لیکلي وو

زه په بڼ کې انتظار کوم راځه...

ستا

ز-م

شبانې هم ورته په پيغام کې ډاډ ورکړ چې در روانه يم ، د
يو څه مزل وروسته اسيا (شبانه) بڼ ته ورسېده ، بڼ ته په
ننوتو سره يې سترگې په خپل ورور ولگيدې ، ټکان يې
و خوړو ډيره ورخطا شو ، په ډيره چټکۍ سره د بڼ څخه
راووته ، او دخپل کور په لورې روانه شوه .
د کورته د رسيدو سره سم د زاهد پيغام بيا راغلو شبانې
په ځواب کې ورته وليکل

د کور څخه راته زنگ راغلو ، ډير ضروري کار راپيښ
شوی وو ، زه لارم بيا هم ډيره بخښنه غواړم زړگيه هيله ده
چې خفه نه شې بيا به گورو

ستا

اسيا

شپې او ورځې تېرېدې او د دوی دواړو پيغامونه سره
همداسې روان وو ، دخپلې مينې کيسې به يې په پيغامونو
کې کولې ، دخپلو نادانو زړگوټو تندې به يې پرې ماتولې .

د ډيرې مودې نه وروسته يې يو ځل بيا د ليدو ژمنه سره وکړه دا ځل يې د بنار يو بل بن د ديدن ځای وټاکه، بيا هم د غرمې دولس بجې شوې اسيا (شبانه) له **بنوونځي** څخه راووته، د بن په لورې روانه شوه، زاهد ته يې پيغام واستوه چې زه در روانه شوم.

زاهد په ځواب کې يو پيغام ورواستوه، چې خپلې نښې نښانې يې ورته پکې وښودې، کله چې اسيا (شبانه) بن ته ورسېده، د وړاندې ناچودونې لاندې يو ځوان ولاړ وو، تورې جامې يې په تن وې لورقد يې وو، په لاسو کې يې کتابونه نيولي وو په تورو ويښتانو کې يې لاس واهه ولاړ وو. خو مخ يې بل طرف ته وو، د شبانې خوا ته شاوه.

شبانه بن ته ننوته اخوادېخوا ته يې وکتل خو کله چې د شبانې پرې سترگې ولگيدې، پوهه شوه چې زاهد همدا دی، په زړه کې يې تېر شوه چې څومره لورقد لري څومره به ښکلی وي، په سپکو قدمونو د ونې په لور ور روانه شوه، تر شا يې ودریده، غز يې پرې وکړ، ته چې د چا انتظار کوي، هغه دې تر شا ولاړه ده، زاهد مخ راواړوه، د شبانې له خولې دا ځ کلیمه ووته.

هغه د شېباني ورور امين وو .

۳/۸/۱۳۸۸

کابل

سوي ډوډی

اوف خدایه (ج) دا څنگه ښار دی، په دې کې داسې څوک
نه شته چې د چا مدد وکړي، د دې خلکو زړونه نشته دلته
څوک نه مظلوم پیژني او نه...

دا زما به څه کیږي، زه خو به مړه شم دا څنگه ځناور خلک
دي، چې د چا سره هڅ مرسته نه کوي، نه راته څوک یو
روپې خیرات کوي او خیرات خو څه کی، چې هغه ښه خبره
هم راته نه کوي.

په همدې خبرو کې وه، چې یو کس راغی.
ای ماما یو د الله په نامه یو څه خورا کا په خدای چې ډیره
وږې شوي یم؟

ماف مې که یو خود ستاسو خیرات خورو نه په تنگ
راغلي یو، چې هرې خواته گورو بس یو روپې را که او دوه
روپې را که، د سره په خبره نه یې، او په سترگو ږنده شې زه
خودې د ځوی په ځای یم ماته څنگه ماما وایې؟

څه وکړم دغریبې دې مخ ورک شي هر چاته ماما وایو گنې

...

گنې څه؟

هخ نه څه چې پېسې نه راكوي نو رته مې مه، څه ته زما د زړه نه څه خبريې خدای دې زما غوندي چې درته معلومه شي.

له ځانه سره يو څه و بونگيده، روانه شوه، نن يې دويمه ورځ وه چې څه يې نه وو خوړلي ډيره وړی شوې وه، د سهاره يې خوله په سوال سترې شوه، هخ چاهم ورته څه ورنه كړل، خواركۍ به څه كړی وای غريبه وه، د گتې وټې يې هم څوك نه وو مجبوره وه چې سوال يې كړی وای، لاره او د يو بل دوكان مخې ته ودریده.

د الله په نامه يو څو روپۍ راكړه؟

ماف مو كړه ترورې لا خو سهر صبا دې او هخ دوكانداري مونږ ده كړی، او تاسې خو يو نه يې چې دريې كړم ساعت په ساعت راروان استی.

له دې دوكانه هم ناامیده روانه شوه، له ځانه سره غلې يې وويل خدای (ج) دې ماته مرگ راكړي، دا څنگه ژوند شو، لاره يو څه وخت ورکه وه، ډير وخت وروسته راغله، دا ځلې يې په مخ كې يو څه خوشحالي موجوده وه، دا ځلې د مخكې په څير خفه نه وه، په ډيرې چابكۍ سره راغله

، اوتر اوتر يې يو خوا بل خوا وکتل خپل ځای ته راغله، د دې سپين سرې ځای د يوه زور ديوال غاړه وه، چې يو لښتی هم ورسره تېر شوی وو، په ورخطاېې سره يې د بوجی نه يوه نيمه سوې ډوډی، راوويسته خدای (ج) خبر چې د کوم مسلمان زړه به پرې سوزيدلې وي، لومړی خو يې خوله داسې وخوروله لکه چې هغه کس ته دعا کوي چا چې ډوډی ورکړي.

ډوډی ته يې داسې حيران حيران کتل ته به وايي چې لومړی ځل يې دی، چې گوري يې، بيا يې په يو مخ او بل مخ ښکل کړه، ښه يې وليده راولیده، کپ يې ترې بيل کړ، غوښتل يې چې خولې ته يې کړي، يو کلک برک ونيول شو د برک سره دوه موټرونه و جنگيدل، د بوډی لاس ټکان و خوره، ډوډی يې له لاسه په لښتی کې وغورځیده سپين سرې ادې رانه رانه د لښتی خواته وکتل، خپله زړه بوجی يې راوخيسته بيا هم د سهار په خير ناامیده راوانه شوه.

۱۲/۸/۱۳۸۹

د مرام راډيو نشراتي خانگه

تنکی ارمان

د ژمي اوږده شپه وه، خوب نه ورتلو، په کت کې اوښتو
راوښتو هر خومره کونښن يې چې کاوه مگر خوب يې
تښتېدلې وه.

په کوټه کې یې د بخاری، د دروازي نه د کانکرو یو ژیره تته رڼا خپره وه، چې دی یې ډیر زور او ه حیران، حیران به یې اول د بخاری، خواته، بیا به یې د کوټې تور و لاپو ته وکتل، ډیره هڅه کوله چې خپل فکر بدل کړي خو فکری یې نه او بنستو بس په خپل ژوند یې فکر کاوه، مخکې به چې کله د پنج شنبې شپه شوه، ډیره خوشحاله وو، چې صبا به مېلې ته ځم او بیا به هم پېسې گټم، خون شپه نه پوهېده چې ولې یې زړه خفه وو، بس ټول خیال یې خپل ژوند ته وو خو څو ځله د خپل پلار مرگ وریاد شو، د ځانه سره یې وویل چې که خیر وي پریدم یې نه خو بیا به له ځانه سره غلی او تکنی غونډې شو لکه چې وویرېږي د ځانه سره یې همدا سوچونه کول خو نه پوهیدو چې ځانته څنگه خوب روالی.

ارین زموږ د کلي د یوې غریبې کونډې ځوی وو، ډیر کلونه پخوا یې پلار د مجاهدینو په وخت کې یو ناترسه قومندان وژلې وو، د پلار قاتل یې هم پیژنده ځکه هغه هم زموږ د کلي او سیدونکی وو، خو څه به یې کړی وای غریب وو دیو وخت ډوډی، وس یې هم نه لاره نو بدل

به بي خه اخیستی وای، ارین یواځې په خپل کور کې یوه زړه مور لرله، نور هڅوک ورکړه نه وو.

ده به په مزدوری باندې زمونږ د کلي د بعضو کورنو غواگانې پولې، او د پنج شنبې په ورځ به چې زمونږ په کلي کې مېله وه نو خوارکي به اوبه خرڅولې، د بد نصیبه ارین عمر هم ډیر کم وو، تقریباً ۱۲ کالو به وو.

صبا ته د پنج شنبې ورځ وه، نن شپه باید ارین د وخته اوده شوې وای چې ترڅو سهارد وخته پاڅي، خوب نه ورتلو، اړخ په اړخ اوښتو، د کانکرو په تته ژیره رڼا کې یې څوک ولیدل چې ده د کت په خوا راغی، په رنگ کې یې تغیر راغی، په مخ یې د ویرې خولې راماتې شوې، خوله نژدې کېدو څخه وروسته وپوهېده چې موریې ده.

ارینه ځویه و اارینه ځویه ولې؟

ځویه مریض خو به نه یې؟

نه نه موری مریض نه یم خو خوب نه راځي.

ولې؟

زه ویم (وايم) موري...

ترڅو به داسې تيارو کې شپې رڼوو، ترڅو به مونږ هر
ماښام د بل ډوډۍ ته انتظار وباسو ترڅو به بل څوک موږ
ته ډوډۍ راوړي او مونږ به يې وخورو، ترڅو به زه د نورو
جامې اغوندم ما خو هڅ کله هم نوې جامې وانه غوستې.
واځويه ته ولې خفه کېږې، که خيرو وي نو يو ورځ به تاته هم
نوې جامې واخلم ښه زما گلاليه!

ارين په حيرانتيا ورغبرگه کړه نه نو موږې داسې ورځ به
کله راځي؟

واه زما ساده ځويه چې د خيره صبا دې په مېله کې اوبه
خرڅې کړې، د خيره چې راغلي ستا د پېسو سره به يو څو
نورې کړم تاته به پرې جامې واخلم.

د هغه ټولې اندېښنې په دغه خبره ختمې شوې د ځان سره
ډير خوشحاله شو، د خپلو نوو جامو سوچونه يې پيل
کړه، په خوشحالي، خوشحالي اوده شو.

صبا شو، سهار د وخته يې مور پاڅيده، په اارين يې غږ وکړ.
ارينه وا اارينه ځويه! پاڅه گلابه چې سهار شو هله مېلې ته
به نه ځي هله گلابه...

ارین چي د مېلې د تگ واوریده په ذهن کې یې د نوو جامو خیال هم ورسره په خوئیدو شو، سمدلاسه پورته شو، خپل زور د اوبو کولر یې له ځانه سره واخیسته په تگ کې وو چې موریې ورته یوه توره پلاستکي کڅوړه ورکړه. ارینه ځویه کله چې وږی شوې، بیا به د یوې روپۍ ځانته څه شي واخلي، ډوډۍ به ورسره وخورې بڼه ځویه ! ارین په وړو وړو قدمونو د مېلې په طرف روان شو ټوله ورځ یې اوبه خرڅې کړې، غرمه شوه، د پلاستکي کڅوړې څخه یې سره ډوډۍ راوخیسته، په خوړلو یې پیل وکړ. نن ارین ځانته په مېله کې هڅ هم وانه خیستل ځکه هغه په دې فکر کې وو که چیرې څه واخلي نو پېسې به ورسره کمې شي، جامې به یې بیا پاتې شي، ډوډۍ یې خوړله، ترموز یې په یو اړخ راکوږ کړ په گلاس یې کې یې د کولر هغه بیخزنې اوبه چې یو څه ډکې او خاورې په کې پرتې وې راواچولې، اوبه یې وڅښلې په سر کې یې د نوو جامو خیالونو پروازونه کول. د غرمې دولس بجې شوې سترې شو د کور په لور روان شو، چې د مور نه نورې پیسې هم واخلي او ځانته نوې جامې

و کړي، ډیر خوشحاله وو، د خوشحالی نه په جامو کې نه
ځاییده، ځکه چې نن یې پیسې هم ډیرې گټلې وې، بله دا
چې اوس یې ځانته نوې جامې هم اخیستي، کوره ته په
منډو منډو لار، مورته یې په ډیره خوشحالی سره ووي
مورې! نن مې د خیره ډیرې پیسې گټلې نن مې مورې ۴۴
روپې گټلې.

وازما ځوی خونن د خبره ډېرې روپۍ گټلې!
ښه مورې ماته نورې روپۍ هم راکه (راکړه) چې زه ځانته
جامې اخلم؟

ځویه ماسره خو ۱۳۰ روپۍ دي په دې خو جامې نه
کیرې، ته به لږ نور هم ایسار شوی وی اوس خو غرمه شوه
په همدې وخت کې خلک ترې کیرې په دې پیسو خو
جامې نه کیرې.

ژر غونې شو، مورې نور سترې شوم؟
ښه ځویه ته داسې وکه چې لار شه یو کولر اوبه نورې هم
خرڅې کړه د جامو پیسې به دې پوره شي؟

خونښه يې نه وه چې لاړ شي خو څه يې کړې وای د جامو
لپاره يې بايد بيا اوبه خرڅې کړې وای، روان شو مېلې ته
ورسيده د جامو دوکان ته ورغی.

ماما د يو جوړه جامو رخت خوروی کيږي؟
څه ورک شه خيړنه څه.

خو د بيا هم په وړه ژبه وويل ريښتيا وي مه اخلمه يې.
دوکاندار په تريو تندي ورته وويل ۲۰۰.

ژر يې د خپل جيب نه پېسې راوويستې و شمارلې، يو څه
غلی شو بيا يې د پېسو په شمار شروع وکړه، له ځانه سره
وبونگيده، روان شو، اوبه واخلي اوبه غږونه يې شروع
کړه، په وړو وړو قدمونو د يوې گڼې گونې په لور چې گڼې
دلته به ترې څوک اوبه واخلي ځان ورساوه، دد سوچ
ريښتيا شو کله چې لاړ نو يودری ځوانانو ترې اوبه
واخيستې، له د سره يواځې شپږ روپۍ کمې وې.

ارين په دې وخت کې دومره خوشحاله وو چې هڅ په ځان نه
پوهيده زړه يې درزیدو چې کله به اوس پېسې ورکوي، په
رنگ کې يې يو دم بدلون راغی، د پېسو په تمه ولاړ وو
چې د خيال مارغه يې والوته، په خيال کې د کلي له هلکانو

سره لوبې کوي او دا ورته د خپلو نوو جامو بڼودنه کوي، چې يوې جټکې د خيالونو له نړۍ نه بيرته فاني دنيا ته ستون کړي.

څنگه او ده خوبه نه يې واخله ځوان په لاس کې د لسو روپو نوټ نيولی وو، لاس يې وراوږد کړ مخکې له دې چې پېسې جيب ته کړي، يو غر ز شو، توره لوخره پورته شوه، بيا نو نه ځوان مالومیده، نه سپين ږيری، نه ارين وو او نه د هغه تنکي هډونه، د لوخرې د قراريدو سره سم ږيری ځوانان يو خوا بل خوا پراته وو د چا پښه نه وه د چا لاس ږيريو بد حال وو دمرو په مينځ کې ارين هم پروت وو چې تنکي تنکي هډونه يې داسې ...

خپل تنکي تنکي ارمانونه يې خاورو ته له ځانه سره گورت ته يوړه.

۲۸/۱۳۸۹

بتې کوټ
خپله جونگره

د ټوپک مشغولا

زه به هر سهار دفتر ته تلم زما لاره په يوه داسې کوڅه وه چې په دغه کوڅه کې ډير کورونه نه وو يوازې په شمار يوڅو کورونه وو چې خلک پکې او سيده دغه لاره زما لپاره لنډه وه نو ځکه به زه هر وخت په همدې کوڅه تلم. هر سهار او ما بنام به تلم، راتلم ما به هره ورځ په دغه کوڅه کې د يو کور مخې ته يوه بسڅه لیده، دا بسڅه د شکل نه سپينه غنم رنگه او د وجود نه ډکه غوښنه وه، زما چې خومره فکر وو تېر ژوند يې ډير بڼه تېر کړی وو، د بسڅې په څېره کې غم او خفگان له ورايه معلوم وو، که به هر چا

وليدہ نو د ليونۍ گمان به يې پرې کاوه يوازې همدا زه وم
چې دغه بنځه ماته د روغو انسانانو څخه هم ښه
ښکاريدۀ، د دې په سترگو او شکل کې يو نامعلوم درد
نغښتی وو داسې يو درد چې زه به يې هر وخت دې ته
هڅولم چې د تېر ژوند حال ترې وپوښتم.

دا بنځه به هر وخت د کور وره سره ناسته وه، د وړو وړو
کانونه به يې واړه واړه قبرونه جوړول، بيا به يې بيرته
ورانول همدغه کړنه يې وه چې خلکو به ليونۍ بلله خو په
دغې کار کې يو غټ اسرار پروت وو دغه قبرونه جوړولو
او بيرته ورانول له رازه ډک کار وو چې د هر چا پام ورته نه
وو.

کله کله به زه هم د نورو خلکو په څېر شوم چې ياره ليونۍ
ده، خو بيا به مې د وجدان قاضي راته د خپل ليونتوب
فيصله واوروله، ځکه هغه د شکل نه ليونۍ نه ښکاريدۀ
مگر کارونه يې د ليونيانو وو.

زه به چې هره ورځ همدغې کوڅې ته راوړسيدم نو په دغه
بنځه به مې سترگې لگيدې زړه به مې پرې ډير درد کاوه
خو ...

په ما به يې هر وخت غږ کاوه، راډيو والا ستړی مشې !
ما به په ډير شرم او حيا سره، په خداى (ج) وبنښه جواب
ورکړ.

زما په سر کې گڼې پوښتنې وې خو ما دا جرئت نه شو
کولای، چې پوښتنه مې کړې وای، ډير ځله مې ځان جوړ کړ
چې ترې وپوښتم خو په هغه وخت کې د بنايستونو خالق له
ما څخه دا جرئت اخيستی وو.

ډيره موده تېر شو ما هڅه کوله چې له دې ښځې څخه
وپوښتم خو خپل زړگي دا اجازه نه راکوله.

کورته لارم د ځانه سره مې دا هوډ وکړ چې صبا به حتماً له
دې څخه ددې د تېر عمر او د دغه کار پوښتنه کوم چې ولې
دا هره ورځ دلته ناسته وي، ولې دا دلته قبرونه جوړوي، بيا
يې وړانوي.

صبا شو هماغه ځای ته راوړ سيدم ښځه مې تر سترگونه
شوه، نه پوهيدم چې ولې؟

په دغه پردۍ ښځې پسې مې په زړه کې د ډير خفگان
احساس وکړ، ټوله ورځ مې په همدې سوچونو تېره کړه،

مازيگر شو بيرته را غلم، بنه په خپل ځای ناسته وه، د تېر
په خير يې بيا غږ وکړ راډيو والا په خير راغلي!
نور نو غلی نه شوم پاتې کيدای د ډيرو شکونو او گمانونو
له لاسه نور ليونی کيدم.

زړه مې ټينگ کړ، ورنږدې شوم، په خپل موبایل کې مې
راډيو نيولې وه، غوښتل مې چې بنده بې کړم، خو بنځې
بې له کومې خبرې زما نه تلفون وغوښت، ما هم تلفون
ورکړ، بنځې موبایل غوږ ته ونيوه سندرې ته يې په ژړا پيل
وکړ.

خدای (ج) شته زه هم ډير زيات خفه شوم ان دا چې يو څه
ژړا ماته هم راغله، ځان مې که هرڅومره ټينگاوه زما
اوبنکو د دغې معصومې بنځې نه هڅ پرده نه کوله او بې
واره د ليمو څخه راروانې شوې.

د بنځې دې ژړا ته مې چې وليدل گمان مې په يقين بدل
شو، اوس نو په دې يقيني شوم چې بنځه ليونۍ ده، خو بيا
هم زما يقين غلط وو، سندرې يې پوره واوریده بڼه بې ورته
زړه تش کړ، سندرې ختمه شوه تلفون يې را کړ د کيناستو

بلنه پې راكړه، زه هم كيناستم ورومې ورته ووبل ترورې كه
خفه كېږې نه يوه پوښتنه درنه كوم؟

خپلې اوبنكې يې وچې كړې، يو سوړ اسويلى يې وويست
مړى يې پاكه كړه.

وايه څويه څه وايي؟

په عمر كې مې لومړى ځل و وچې له داسې پېښې سره
مخامخ كيدم د يو څه تاثير لاندې هم راغلى وم، ژبه مې
بنده بنده شوه خو خپله خبره مې پيل كړه.

ترورې مخكې خور اسره يوه پوښتنه وه خو مگر اوس
راسره دوه پوښتنې پېدا شوې، اول خو دا چې زه هره ورځ
تا وپنم دلته ناسته پې د كانو قبرونه جوړوي او بيرته پې
ورانوي؟

او بله پوښتنه دا چې دغې سندرې ته دې ولې وژړل؟
بښځې بيا سوړ اسويلى وويست، څويه دا ډيره اوږده قيصه
ده زما د زړه زخمو نه نور مه تازه كوه، ځان يې جگيدو ته
جوړ كړ، چې ما يې لاس ونيوه او ټينگار مې وكړ.

هو! كه اوريدل غواړې نو كېنه خو هسې نه چې نا وخته شي
درباندې خو گوره چې كيسه به تر پايه پورې اورې.

ژر مې جواب ورکړ نه ، نه ناوخته کيږي وايه !
د هغې په خوا کې مې پلټې ووهله ، په خپل ټيکري د خپلو
سترگو کونجونه پاک کړل ، په خبرو يې پيل وکړ .
زما نوم حلیمه دی زما د خاوند نوم خالد وو مونږ د وارو
ډير په مينه واده وکړ ، د واده نه وروسته خدای (ج) يو ځوی
راکړ ، چې رحمت نوم مور باندې کېښود ، رحمت زمونږ
همدا يو ځوی وو ، زمونږ نور بچي هم پېدا نه شول ښه په
مينه مورالوی کړ ، مونږ د اقتصاد نه هم ډير ښه وو ، ډير په
مينه او محبت سره مو ژوند تېرېده ، په ژوند کې ډير
خوشحاله وو .

ښځې يوې خوا او بلې خواته وکتل ، رحمت هم زلمی شوزه
او د رحمت پلار په دې لټه کې شو چې رحمت ته ښځه
وکړو ، له ډېرو خبرو او گرځيدو وروسته مې ورته خپله
خورزه وکړه .

په ستونې کې يې خبرې وچې شوې په ژړا شوه ، بې واره
سلگۍ يې وکړې ، واده مو ورته راجوړ کړ ، هغه د جنج د
خوشحالی او په ماد غم ورځ هم راغله ، خبرې ترې خطاء
شوې ، په ژړا شوه زړه مې ډير تنگ شو ، په خپلې پوښتنې

پنښمانه شوم، بیا یې په خبرو پیل وکړ خو دا ځل د یې
سلگۍ ونه دریدې.

الله (ج) **گواه** دی چې ماته هم بې دریغه ژړا راتله، نه پوهیدم
چې ولې؟

کیسه مې هم پوره نه وو اوړېدلې خو بیا هم ماته ژړا راتله
زما اوښکې له سترگو نه بې له کومې خبرې راروانې وې.
جنج راغې د رحمت پلار په ټوپک ډزې پیل کړې د لاسه
یې ټوپک ټوپ وخورو او یوه ناترسه مرمۍ د رحمت په
ټټر ولگیده...

دا زه چې ناسته یم دا هغه ځای دې چې په دې ځای کې
رحمت په سرو وپنولت پت پروت وو چې سرې ډولۍ
ارمان یې دې ځای خوړلې، زمونږ ارمانونه یې د خاورو
سره خاورې کړل زمونږ د مینې کور یې ړنگ کړ په هغه
ورځ د یوې مور زړه سورې شو په هغه شپه د یوې ناوې
راتگ په ځای د دې چې په چمبو او سندرو ولمانځل شي
مونږ په چغو سورو او ژړا گانو ولمانځه...

خبرې یې په ستونې کې ورکې شوې، سلگۍ **پرې زورورې**
شوي

د خو ورځونه وروسته بې د پلار زړه هم د ډير خفگان څخه
وچاودېده، او په دې ظالمه دنيا کې يې زه يواځې
پريښوم، ما هغه سندرې ته ځکه ژړل چې هغه وې (د
ټوپک سره مې ټوکې مشغولا کړه په خطا رانه جانان
ولگيدنه) ماته هغه وخت رايا د شو چې په دې ځاې کې
رحمت په سرووینولت پت پروت وه او ما ورسره هڅ
مرسته نه شوه کولې، بښځې په چغو شروع وکړه او د کور په
طرف روانه شوه.

۵/۴/۱۳۸۹

پيښور گلدره

پنځوس روپی

له ډېرې مودې مریضتیا وروسته یو ځل بیا یې سهار وختي خپل زور بایسکل راوویست او توتیه یې پرې ووهله ، که څه هم داسې پوره نه وو جوړ د خولې خوند یې تریخ تریخ کیده او نری نری تبه یې هم وه ، د تلو فیصله وکړه ، څه به یې کړی وی که چیرته نه وای تللی نو نوره یې گوزاره نه کیده ، مخکې به چې دوکان ته تلو نو یو څه گوزاره یې روانه وه خو اوس چې له ډېرې مودې نه وو تللی نو د کور گوزاره یې لږه گرانه شوې وه ، قرضدارانو هم ډیر په تنگ کړی وو ، او هره ورځ به پسې راوان وو ، اخیر مجبور شو

چې بيا خپل دوکان ته ولاړ شي، د خپل زور بایسکل د پاکيدو نه وروسته يې خپل زور او پوندې و اسکت واغوست او خولۍ يې په سر راټينگه کړه، کله چې له کوره وتو نو بنځې يې ورپسې غږ وکړ، او ورو غوندې يې ووي.

سړيه! اوږه هم نشته، شکور په حيرانتيا ږږ ږږ خپلې بنځې ناديه ته وکتل، خير دې له گاوندۍ يانو نه يې راواخله که خداى (ج) خير کړو چې مونږ وږه راوږه نو ور به يې کړو ناديه د خپل خاوند ژرې کوارې ته ځير وه لکه په مخ کې يې چې يو ناليدلې شى ويني يو سوړ اسويلې وويست او ويي ويل دا دويمه ورځ ده چې په همدې بانه يې ترې را اخلم، اخير دوي په څه وايې؟

څه الله (ج) به خير کړې اوس يو څه چل وکړه، شکور له دې خبرې سره سم روان شو، لا وتې نه وه چې دروازه ټک ټک شوه.

شکور يو څه غلې شو ودریده بيا يې هم په مړ او و سترگو ناديه ته وکتل هغې هم خپل ځوى وليږه چې وگوره څوک

دي، که د پلار پوښتنه دې کوله نو ورته وايه چې پلار مې
نشته.

دروازه بيا يو څه په زوره زوره وو هل شوه اميد ورغې، دلبر
ځنډ وروسته اميد په منډه راننوت او په وره ژبه يې وويل
،مولې(مورې) گوت(گوډ) کاکا بيا راغلی وایي چې
پلال(پلار) دې څه شو؟

تا ورته څه وويل؟

ما ولته(ورته) وويل چې پلال(پلار) مې کور کې دې.

اميد لا خبره نه وه خلاصه کړي چې يوه درنه څپيره په منځ
وخوره، خره ما تا ته نه وو ويلي چې هر څوک وو نو ورته
ووايه چې پلار مې په کور کې نشته، اميد په ژړا شو هلته
بيا د دروازې نه بهر د گوډ چغې شوې.

شکوره! وشکوره!

خه شوې نور صبر نه شم کولې، که پیسې را کولې شې نو
بڼه ده گنې همدا نن به دې گډه په سر کړې، شکور خوار کې
د یوه بې وزله انسان په خیر ولاړ وو داسې انسان چې یو
خوک ورته مخامخ سپکې سپورې وایي خو مگر د دې له
لاسه هڅ هم نه کیږي.

شکور چې نور یې د گوډ سپکې سپورې نه شوې او ریدلې
ورو وره په لورې وروان شوو که خه هم زړه یې نه غوښتل
چې ورشي ځکه چې له ځانه سره یې هڅ ځواب نه لاره، گوډ
د شکور د کور مالک وو په ډیره تونده لهجه لگیا وو.

نور نوزه تا ته هره ورځ نه شم راتلای ته نیسمن یې تا سره
به په عمر کې پیسې نه پیدا کیږي نوزه به تا په کور کې
خوشې پریرېدم نور مې د صبر کاسه نسکوره ده شابه...

شکور په ډیره عاجزې سره ورغې او ورته یې ورو وویل،
گوره تا ته خو پته ده چې زه هم دا درې میاشتي مریض وم
په خدای (ج) که مې ټک کار کړی وي دا دې نن دوکان ته
ځم او د خیره سره اول به همدا ستا پیسې خلاصوم.

نه نه تا نيسمن زه پيژنم په ټول عمر کې به هم له قرضونو
خلاص نه شي که دوکان ته ځي او که جهنم ته!

خو ماته خپله د څلورو مياشتو کرایه راوړه گنې ما خو
پيژنې کله گي به درپه سر کړم.

گوره وروړه ته لږ ساړه و خوره او يواځې دوه ورځې راته
صبر وکړه تا ته به ټولې پيسې دروسپارم.

دا ساړه دې په تندر ولگي زه به ترڅو پورې ساړه خورم...

خير دا دوه ورځې به هم تيرې شي شکوره! خو که بيا هم
پيسې دې رانه وړې گوره زما نه به بيا بد څوک نه وي...

گوډ د ځان سره بونگيده او روان شو، شکور په ډير
مايو سي سره کور ته ننوته او خپل زور بايسکل يې له
غوربه ونيوه او له دروازې راووت، په زړه کې يې ناهيليو
غزونې وکړې له خپل ژونده ډير ناهيلي وو، خو څو ځله يې
په لاره کې بې واره له خولې نه ساړه ساړه اسويلي ووتل په
ډير سوچونو او فکرونو سره د بازار په لور روان وو.

شکور په ښار کې یوه غرفه درلوده چې په هغه کې یې د هوا ټانکی ایښې وه، او د موټر د تیرونو پنچري به یې نیوله کله چې خپلې غرفې ته ورسیده، غرفه یې هم په بد حال وه، بایسکل یې غاړې ته ودراره او د غرفې په خلاصیدو یې پیل وکړ، د غرمې تر یولسو بجو یې خپله غرفه راپاکه کړه د هوا ټانکی یې چالانه کړه، په خپله بیا هم د دوکان مخې ته د زرو تیرونو په سمولو لگیا شو، تر ډیره وخته پورې د دوکان په صفایي لگیا وه، نه پوهیده چې ولې یې په زړه کې د کایناتو له څښتن نه گیلې کولې مخکې خو به که هر څومره سخته ورباندې راغله بیا به یې هم په خوله همدا وو چې ته په خپله پوهیږي، خو نن به چې کله د گوډ خبرې ورته رایادې شوې نو بیا به د ښکلا له مالکه گيله من شو.

مخکې به کله چې د غرمې دولس نیمې بجې شوې نو امید به ډوډې د ملا پورې تړلې وه کتعدانې به یې په لاس کې وه د دوکان په خوا به اروان وو، خو نن د ماسپینین یوه نیمه بجه شوه چې د امید درک ونه لگیده نه هم د کار درک

لگیده هغه په دې پوهیده چې په کور کې یې اوږه نشته
ځکه خویې زړه خاطر جمع وو، شکور د دوکان صفایې
ختمه کړه د کار په انتظار ناست وو چې گوندي اوس به یو
څوک کار راوړي چې دلرې نه د یو موټر سایکل والاد
شکور په لور روان وو، دی له ځانه سره ډیر خوشحاله شو د
موټر سایکل خاوند موټر سایکل ودراره او ورته یې وویل
استاذه د موټر سایکل تېر کې مې هوا نه شته نه پوهیږم
چې پنجره به وي او که څنگه؟

شکور په نرمه لهجه وویل ښه صیبه ته کینه زه به یې درته
په یو پرک کې جوړ کړم.

سړي راغلو او کیناستو اود لرې ناستې نه وروسته یې
شکور ته یې د پنځو سو روپو نوټ ونيوه.

واخله استاذه د پنجرې پیسې دې واخله! زمالر کار دې زه
ورځم او لږ وروسته به پسې راشم.

شکور بیا هم په نرمه لهجه وویل ماتي درسره نه شته؟

نه نه ټولې ستا شوي.

ښه صيبه تاسې چې راځئ نو ستاسې د موټر سايکل ټپر به جوړ وي ، سړی په خپله مخه روان شو شکور له ځانه سره ډير خوشحاله وو ، اوس نو شکور د سهار په څيرنه وو په شکل کې يې يو څه بدلون راغی په تورو بریتو کې يې نری نری مسکا خپره وه ، له ځانه سره يې فکر کاوه چې له خيره سره که نور کار وشو او که نه خو ماښام ته به په دې پنځوسو روپو ډوډی واخلم او په کور کې به يې د خپلې ښځې او ځوی سره په مينه مينه وخورم .

د ماسپينين درې بجې به وې شکور ټپر ټول وليده خو هڅ پنچري په کې نه وه له ځانه سره يې وويل لکه چې کوم ماشوم ترې په زوره هوا ويستې ټپر يې بيرته بسته کړ او چې کله يې د هوا پيپ راواخيست او غوښتل يې چې ټپر ته هوا ورکړي له دې سره يوناخاپي درز شو يوه توره لوڅره د اسمان شنو ته پورته شوه کله چې خلک راټول شوه شکور خوار کې غوښې غوښې پروت وو او په ښي لاس کې يې د پنځوسې نيمه توکړه پاتې وه .

بتي کوټ

دوستي

هغه له وړيکتوبه زما کلک وو، د ماشومتوب نه په يوه
بسونځي کې وو، اول خوزمونږ د دواړو کورپه يولوی
کلي کې وو، خوبيا يوڅه وخت وروسته د هغوي کورد

کلي نه لږ لري لاره حکه چې کلي ډير تنگ و نو دوي له کلي نه لږ لري په پتو کې کلا وکره خو بيا هم زما او د هغه دوستانه روانه وه کله به چې سهار شو نو دواړه به يوځای مکتب ته تلو ، له بنو وځي نه به راغلو نو د ډوډي له خوړلو نه به وروسته زه هم د هغوي ډيري ته تلم او هلته به مو لويې کولې ، ماشومتوب و و ډير ښه وختونه و و لکه د خوب کاته و و ، په ماشومتوب کې که هر څومره کلک دوستان هم وي يو ځل نه يو ځل جنگ کوي خو زما او د جلال ملگرتيا څه عجيبه وه زمونږ د دواړو په مينځ کې د ماشومتوبه هڅه جنگ نه دی راغلي ، خو خیر وختونه تيريدل هغه د چا خبره را زلميان هم شو ، زمونږ او د جلال د کور تر منځ لږه فاصله وه خو د دغه فاصلې په اوږدو کې يو گودر هم راتلو چې په دې ځای کې به زمونږ د کلي جنکو کالي مينځل ، دغه گودر ډير په يو ښه ځای کې و و په غاړو يې ډيري گنې او ښکلې ونې هم ولاړې وې کله کله به د کلي بعضو شخو جنکو په اوږې کې همدلته لمبل هم ، يا به يې په يو بل او به اچولې . مونږه هم نوي نوي ځوانان شوي و و دغه توده لوبه به زمونږ هم ښه راتله بله دا چې زما لاره په

همدغه گودروه زه به چي کله د جلال ديري ته تلم نو د
گودر لاره يو خه لنډه وه نو زه به په همدې لاره تلم د لنډولي
او اوږدوالي خويي راته پروا نه راتله خو يو بل لامل يې دا
وو چې مونږ هم زلميان وو نو هلته به د کلي جنکي ناستي
وي هڅه به مو کوله چې جنکي وگورم اکثره وخت به چې
کله گودر ته کوم هلک ورسیده نو د کلي شوخو جنکو به د
شوخي نه هم يو بل ته په غوږ کي پس پس شروع کړل او د
هماغه هلک خواته به يې کتل اصلي مطلب خو به يې د
هلک ليدل نه بلکي زورول وو او مونږ به هم خوشحاله وو
چي نن راته پلانکي چني و خندل ، مونږ هم داسي بڼه
سري نه وو ، کله کله به مو چې کومه بدرنگه چني وليده نو
د شوخي نه به يې ويل چې نام خدا ...

د ورځو نه يوه ورځ وه چې زه د جلال ديري ته روان وم خو
کله چې گودر ته ورسيدم يو دم مې د خولې نه د نام خدا
کليمه ووته ، داخل مې دا کليمه په ډيره حيراني سره د
خولې ووته او دا کليمه مې د شوخي نه بلکي د
حيرانتيا نه خولې ته راغله ، په ريښتيا هم ما داسي حسن
هڅ کله هم نه وو ليدلي زه که د دغه ناليدلي بسکلاهر

خومره صفت و کرم خوبیا یې هم کم دی، خو کله چې د
جنی په ما نظر شو نو له حیا نه تکه سره واوښته او ژر یې
خپله مخ په خپل سپین گاج پټ کړ، خوبیا یې هم د اننگو
هغه سورخي چې د ډیري حیا نه یو په دوه شوې وه له ورايه
بنکاریده په یوه منډه د جنکو شاته پټه شوه او په گودر کې
د جنکو د خندا گانو شور جوړ شو.

خومگر کاش !

کاش چې ما دغه بنکلا نه وای لیدلی !
کاشکې چې همغلته زه روند شوی وای خو چې ما دغه
نوراني مخ نه وای لیدلی.

یو شاعر وایي چې:

طلایي زلفې، شنې سترگې، د بنکلا یو لوړ معیار
په ریښتیا هم دغه ټول هرڅه پکې وو جگه ونه، سور سپین
رنگ، طلایي زلفې غټې غټې سترگې...

کله چې د جلال ډیرې ته ورسیدم نو جلال په انتظار کې
ولاړ وو، وروسته له سترې مشې نه یو ځای ته د تگ فصله
مو وکړه روان شو، خو زما فکر او خیال ټول په گودر کې
وو، جلال خبرې کولې خو ما هڅ هم نه ویل یواځې د هغه بې

سارې بنکلا په فکر کې وم چې ما په خپل ټول عمر نه وه لیدلې هغه د شاعرانو خبره زما په سینه کې اوس زړه نه وو زما روح په خیال کې د هغې بنا پیری سره د اسمان په شنو کې لوبې کولې ، اخیر جلال مې په اوږه لاس کیښود او د فکرونو دنیا یې راته وړانه کړه ، په کوم چرت کې تللې یې ، بیا یې غږ وکړ چیرته یې ، وایه کنه څه شوې زه همغه شان فکري روان وم ماوي هڅ نه دي شوي ، هغه په ټینگار وویي زه له تاسره د ماشومتوبه ملگري یم ماته پته ده چې څه شته او بیا خو هغه ملگری نه شو چې د بل ملگري د زړه په خبره پوې نه شي .

ما په خندنی لهجه وویي ښه ووايه زما په زړه کې څه دي خو جلال خبره اړوله رااړوله او ټینگار کاوه چې په خپله ژبه یې راته ووايه گنې بیا درنه خپه کیرم .

خو ځله مې وویي یاره هڅ نه دي شوي خو چې ډیر یې تنگ کړم نو ورته ټوله کیسه وکړه .

جلال په خدا شو او ویل یې ښه گنې زما ورور عاشق شوې دي ، عمر تیریدو خو ډیره موده وشوه چې بیا مې هغه بنکلا ونه لیده ، هره ورځ به په گوډر راتلم خو هڅ مې په نظر

رانغله زه نه پوهیدم چې ولې مې په هغه چا پسې زړه بې
واره دردونه کوي چې هغه ما هڅ نه پیژني او کله یې هم په
یوه خواږه نظر نه دي رالیدلې .

نوی کال راتلونکی وو او زموږ د ښوونځي امر داسې فصله
وکره چې د حمل په اوله ورځ ، فصله یې وکره چې مشاعره
به د انجونو په ښوونځي کې وي .

د حمل لومړۍ ورځ وه ، کله چې مشاعره پیل شوه جلال
زموږ د مشاعرې ویاند وو ، زه هم د سټیج سره نژدې
ناست وم ، ډیر نارینه او ښځینه شاعران نوبت په نوبت
راتله خپل شعرونه یې ویل ، د شاعرانو د بلنې په لړ کې
جلال یوې ښځینه شاعرې ته بلنه ورکړه د دغه شاعرې د
نوم په اوریدو او لیدو سره زما بدن زیر شو شاعره هیله وه
، دا د هماغه ښکلا خاونده وه کومې چې زما خوبونه حرام
کړي وو ، هیلۍ یو ډیر ښکلې شعر لیکلې وو ، د شعر هر
بیت چې به یې ویلو نو ما به ویل لکه چې ماته وایي ، زړه
مې په سینه کې بې واره تپونه وهل ، نورمې بیخې طاقت
ونه شو ، جلال ته ورغلم ورته مې وویل چې ماته هم نوبت
راکړه چې زه هم شعر وایم جلال و خندل ، ته خو شاعر هم نه

يې خو ما ټينگار وکړ جلال ويل گوره چې ښه شعروي، کله
چې هيلی شعر ختم کړ جلال يو بيت وويلو او بيا يې ماته
بلنه راکړه ويل يې چې يو ځوان ته بلنه ورکوو دا شاعر هم
نه دې خود شعر مينوال دی...

زه ستيح ته ودرېدم په ټول بدن باندي مي خوله راماته وه
زړه مې بې واره درزیده، يولامل خويې دا وو چې کله هم زه
د چا په مخ کې نه وم دريدلې او بله خبره دا وه چې زه اوس
د داسې چا په مخکې ولاړوم چې د هغې په مخکې زما
،روح هم غلامي کوي، ناگهانه مې خولې ته يو بيت راغې:

ډير حسن پرست يممه سجده به رانه ولگي
مخ په نقاب پټ کړه په ايمان مې لوبې مه کوه
يو بل بيت مې هم د خولې ووت

لکه مانو چې څوک د چا لوگی کړي
داسې دې ياره يو نظر لوگی کړم

دغه دوه بيتونه مې وويل او کيناستم خدای (ج) شته ډير
بدرگه شوم مشاعره ختمه شوه جلال هم ډير تشويق کړم
ځکه چې دا زما لومړی ځل وو چې د خلکو مخکې ودریدم
ډير زيات خوشحاله هم وم ، له ځانه سره مې يو هيله په زړه
کې وه چې کله به وي زه گودر ته راشم او د هیلې سره يو څو
خبرې وکړم ، يوه ورځ مې بيا هم هيله وليده خود خبرو
چانس ورسره نه وو ځکه چې هلته نورې جنکۍ ډيرې وې .
هيله مې يو څه وخت وروسته بيا په گودر وليده دا ځل په
گودر کې څوک نه وو ، له ډيرې مودې وروسته مې هغه
موقه په گوتو راغله دکومې به چې ما دهر وخت لمانځه نه
پس په دعا کې د خپل ربه غوښته ډير خوشحاله شوم کله
چې گودر ته لاړم د ډيرې ورخطاپې نه چې بل څه ووايم
ورته مې وويل ، ډير بنکلي شعر دې زم زمه کړ ، هیلې په
خدا شوه په خدا کې يې پاکې او ساده گي نغښتې وه
ويې ويل چې ما خوشعر نه دې زم زمه کړې ما شعر
همداسې ولوست .

زه ډير خوشحاله وم ما وي چې هرڅنگه وو خود ستا
غوندي بنايسته وو ، دهغې په شکل کې مې يو ځل بيا هغه

بدلون و ليد كوم چي ما په اول ځل كې چې ما ورته ويلي وو
چې نام خدا د حيانه تکه سره شوه خو يو فرق يې لاره هغه
دا چې په لومړي ځل د جنكو شاته پته شوه خو دا ځل
كيدای شي چې د پتيدو به څه په نظر نه وو ورغلي په ځای
ناسته پاتې شوه او زياته يې كړه
ته په خپله بنكلي يې !

په لومړي ځل مې د يوې جنې له خولې نه داسې واورېده، د
خوشحالی نه په جامو كې نه ځايدم د دې سره د هيلې په
مخ باندې يوه حيانا كه مسكا خپره شوه او روانه شوه
، وخت په وخت په زمونږ ديدنونه سره كيده زمونږ د واريو
د يو بل سره ډيره مينه وه داسې وخت هم راغلو چې په ورځ
كې به مولىدل سره نه وو كړي نو ساعت به راباندې نه
تيريدو ، ما ډيره هڅه كوله چې د هيلې كور پيدا كړم خو هر
ځل به ناکاميدم .

جلال به هم هره ورځ ماته ويل چې ياره دا ورندار خو
راباندې وگوره ، ډير تنگار به يې هم كاوه چې نوم يې راته
واخله خو ما ورته ويل چې كله مې درباندي وليده نو بيا به
يې نوم هم وپيژني .

یوه ورځ مې ورسره وعده کیننوه ، چې زه او ته به د جمعې په شپه په لس بجې د هديرې خواته په هغه گڼو ونو کې سره گورو هديره د جلال د کور تر څنگ وه ، د جمعې شپه شوه دا شپه مې د جلال سره په حجره کې راغله جلال زما نه ډیر ورخطا وه او یو غږ به یې کاوه که بدرنگه وه نو گوره یاران به دې پرېږدې ځکه زما ورور ډیر بنایسته دې او دا باید د یوې بنایسته جنۍ سره واده وکړي.

خو خیرد شپې لس بجې شوي د حجرې نه راووتو ، جلال د ځان سره توما نچه هم راوخیسته ویل یې پکار یږي تیارې خپلې وزرې په ټولو کایناتو خورې کړې وې سترگه په سترگه سره څوک نه بنکاریدل یوازې په اسمان کې ستوري څر څر بنکاریدل بیخي مې زړه نه غوښتل چې جلال له ځانه سره بوخم او زه دې ته هم حیران وم چې څنگه مې دا خبره له جلاله پته ساتلې وه ، پټ پټ لکه د غلو په خیر روان وو مونږ هلکان وو که ریښتیا راباندې ووايي نو مونږ هم ویریدلو خو یو بل ته مو حل نه وایه ، خو زه حیران دې ته وم چې هغه یوه جنۍ وه چې هغه به څنگه راغلي وه .

د هدیرې گڼو ونو ته ورسیدو په ونو کې پټه کیناستو بڼه
مې په یاد دي، د بنگړو شرنگار مې د غوړو شوزه پوې
شوم چې هیلې راغله زه ورغلم او هیلې له ماسره
ودریده، د لومړي او اخیر حل لپاره مې د هغې لاس په
خپلو لاسونو کې ټینگ ونيوه یوه بڼه شپبه سره ولاړ وو ما
داسې احساس کاوه لکه چې د عمره عمره سره نن جدا
کیزو، بیخي مې جلال د یاده وتلې وو هغه زمونږ نه لږ لږې
د یوې ونې لاندې ولاړ وو.

ما هیلې ته وویل چې زه تا ته نن یو څوک بسایم هیلې په
حیرانتیا وویل څوک دی ما ویل زما ورور زما دوست
اوس به یې وگورې، یو خپ غږ مې وکړو هلکه راشه کنه !
جلال راغی او ترخوا مې ودریدو د ونو په مینځ کې تیاره
وه او مخونه مونه بنکاریدل جلال ته مې وویل چې وگوره
د خپلې ورنډار مخ دې اوس وگوره چې د سپوږمۍ نه
بنايسته دې او که نه.

کاش چې زه خبر وای !

کله مې چې د هیلې مخ ته گروپ ورواچاوه، جلال د
تومانچې لټ کش کړ او ماته یې ونيوه ما ویل جلاله ولې ؟

جلال نورې خبرې نه کولې یو دم یې تومانچه خپل سر ته
ونیوه او درز شو د تومانچې له درز سره هیلې چغه کره چې
لالا ...

۲۸/قوس/۱۳۸۹
د مرام راهیو نشراتي خانگه

مهاجر

د خپل کور څخه د دفتر په لورې روان وم ډیره یخني وه د موټر بښینې مې پورته کړې او بخاری مې روښانه کړه، په خپل موټر کې مې راډیو ونيوله ما په همدې راډیو کې کار کاوه په راډیو کې یوه ادبي خپرونه شروع وه دغه خپرونه زما هم ډیره خوښه وه په مزه مزه روان وم او راډیو مې تعقیبوله.

له لرې د سرک یوې غاړې ته یوه سپین کړولا ډوله موټر ولاړ وو او تر څنګ ېې یو د دریشۍ خاوند هم ولاړ وو، ماته یې د دریدو ایشاره وکړه ما چې د سرې حالت ته وکتل ډیرې یخني راخیستې وو، په زړه کې مې تېر شول چې کیدای شي چې په تاهم داسې وخت راشي نو په همدې فکرونو کې وم چې ورته راوړسیدم خو بلاخره موټر مې ورته ودراره. سرې رانیږدي شو.

استاذه د ښاره پورې به مې یو نه سې؟

زما دا موټر سر خوړلې هم خراب شو او ډیر ناوخته دې
راباندې ډیر ضروري کار لرم.

ما هم ورته ووي بڼه راځه، سړی راسره مخکې سیت کې
کیناست او د کیناستو سره یې په تېلفون خبرې پیل کړې.
بڼه بڼه دا دې درځم لږ صبر وکړه د خدای (ج) نه زار شو
موټر مې خراب شوې او دا دې درروان یم.

سړي یو بڼه ساعت په تېلفون خبرې وکړې له هغې نه
وروسته په راډیو کې زمونږ همکار یو شعر پیل کړ، دغه
شعر لکه چې د بناغلي نذیر احمد سهار وو، خود شعر د
پیل سره سم سړي تېلفون ناڅاپي بند کړ، او لکه یو لیونی
دستی یې د راډیو موج تاو کړ او شعر ته یې او ازور کړ
سړي چې د شعر لومړی بیت واوریده او ورپسې بند یې
شروع شو نو په ژپا یې پیل وکړ او په مخ باندې یې رڼې
رڼې راماتې شوې او د گریوان لور ته یې حرکت وکړ، او
داسې په زوره زوره ژاړي چې ته به وایې لکه مور او یا پلار
یې چې مړ شوی وي.

ما ځان پوښتنې ته جوړ کړ چې ترې وپوښتم چې ولې
ژاړې؟

خود خولې مي چې ترڅو خبره ويسته لاس يې راته ونيوه
او د چپ پاتې كيدو ايشاره يې راته وكړه، ترڅو چې شعر
روان وو ترهغې پورې يې سترگې رډې نيولې وې او
اوبنكې ترې بې سته راتويدي له خه وخته وروسته شعر
ختم شو خو سړي داسې وژړل چې ان ماته يې هم ژړا
راوسته وروسته د شعر نه، دواړه يوڅه چپ وو، زه له ځانه
سره ډير خفه وم چې خه بد دي كړي چې دا دي له ځانه سره
پورته كړ، له غمونو او ژړا گانو خو مي هسې هم زړه چاود
وو چې دا راته بيل دلته په ژړا شو.

زړه مي طافت ونه كړ، ترې ومې پوښتل، خه تكليف خوبه
درته نه وي؟

هغه په ژړا غوني غږ وويل شكر خدايه (ج) !

شكر يې وويست خپلې اوبنكې يې په يوه سپين دسمال
چې په لاس كې يې نيولې وو پاكې كړې او خبره يې پيل
كړه.

د نن څخه څو كاله وړاندې چې زمونږ په هيواد كې انقلاب
راغی نو د انقلاب نه مخكې زه په پوهنتون كې وم د

پوهنتون اخيرې کال مې وه چې د هيواد وضعه گډه وډه شوه او مونږ پاکستان ته مهاجر شو .

کله چې مونږ پاکستان ته لاړو ډير غربت راباندې راغلو د هڅ شي درک مونه وو ما هڅ کله هم کار نه وو کړی ډير وگرځيدم چې د ځان لپاره مزدوري پيدا کړم خو څه به مې کړای وای پر دې وطن وو د هغه ځای خلکو مونږ ته په ډيره سپکه سترگه کتل او اکثره وخت به يې مونږ رتلو او ويل به يې چې خپل وطن مونه شته چې دلته راغلي يې...

زما زړه بياراتنگ شو او ورته مې وويل دې شعر نو د مهاجرت پورې څه اړه درلوده چې تاشعرته ژړل دغه مهاجرت خو هر چا تېر کړی سړي چې خپلې او ښکې نه شوې کنټرولوای او ښکې يې پاکی کړې او وپې وېل ته خو پوره کيسه واوره.

ما ورته بيا غوږ ونيوه او خپله کيسه يې داسې شروع کړه کله چې مونږ مهاجروو نو ډير درپه در وگرځيدم خو هڅ مزدوري مې پيدا نه کړه يوه ورځ مې لور ډيره ناروغه وه او ماسره يې د دواپې پيسې نه وې، د دوايي خو څه کړې چې مونږ سره د ترکاری پېسې هم نه وې د ډيرو دوستانو

دروازې مې وټکولې چې یو څه راکړي خو د ټولو له دره
بینوا راغلم هڅ چا هم راته څه رانه کړل.

اخیر مې نښخې مشوره راکړه چې سپین جومات ته د
دیارې لپاره ووزه کیدای شي چې دیارې درته پیدا شي ما
مخکې هم وویل چې ما په ټول عمر هم کار نه وو کړی او نه
مې دومره سختې شپې او ورځې لیدلې وي خو څه به مې
کړی وای خدای راوستې ورځ وه، ما هم همداسې وکړل او
سهارد وخته مې د جامو توره پلاستکي بوجی
راواخیسته راوان شوم ټوله ورځ مې تیره کړه هر څوک به
چې راغی نو دوه یا درې مزدوران به یې له ځانه سره پورته
کړه او زه به بیا هم همداسې پاتې شوم اخیر په همدې تمه
به د غرمې دولس بجې شوي او بیا به د کور په طرف روان
شوم.

سکینه زما همدا یوه لور وه ډیره راباندې گرانه هم
وه، ځکه چې زما د واده دیارلس کاله تېر شوي وو او
یواځې یوه لور او یو ځوی مې وو نور بچي مو هم نه کیدل
ډیر خلک خو وایي چې ځوی گران وي خو مگر په مالور
داسې گرانه وه چې نه یې شم بیانولای.

ماسره د سڪيني د دوا هيڅ درک نه لگيده ډير
پاڪستانيانو ته مې هم د پورلاس وراوږد کړ ڇا هڅ هم رانه
کړل، په صبا مې د لور حالت ډير خرابه وو سهار بيا هم د
وخته راو وتم او سپين جومات لارم ډيري د موټرو
خاوندان به راتله او مزدوران به يې له ځانه سره پورته کول
ما ډير کوبښن وکړ خو ماته هڅ جانس پيدانه شوه
مزدوري، په تمه ناست وم چې اخبر لس بجې شوې، خپله
توره پلاستيکي کڅوړه مې پرانيسته او وچه ډوډي مې
ترې راوويسته ډوډي هم ډيره کلکه وه ځکه د ډيرو ورځو
وه نور څه نه وو د ابو سره مې کپونه کول شروع کړه د
ډوډي نه به مې يو يا دوه کپونه نه وو کړي چې ځوی مې
رامنډې وهلې او په وږه ژبه يې داسې راته وويل (پلاله
سکينه اوده شوه) سر راباندي وچورليده، نور نو په ځان
پوی نه شوم خو چې کله په هوښ راغلم په هسپتال کې وم.
هغه شعر چې هغه کس ورته ډير وژړل هغه زما يو څه په ياد
دی چې ويل يې:

په څلور لاري کې ولاړيم هر سهار ملگره

گوندي ڇوڪ راشي يو مزدوريي وي پڪار ملگريه

ڇوڪسان راشي ڇوڪسان مزدوران پورته ڪڍي ڇو
ماته ووايي چي همدا مي وو پڪار ملگريه

په همدې تمه لس بجي شي د غرمي مهال شي
زه لا همغسي ولا ڀيمه وزگار ملگريه

۳/۷/۱۳۸۹

بتي ڪوٽ خيله جونگره

د امید ډیوی

د پوهنتون لوموړی ورځ وه چې کله ټولگي ته لاړو ډیر هلکان او انجونې راغلي وې د یو بل سره مو معرفت وشو او یو څه نا څه دوستي مو سره جوړه شوه زمونږ په ټولگي کې څلویښت تنه وو چې د هلکانو تعداد نسبت جنکو ته زیات وو خو ټول به ډیر په مینه سبق ته راتلو وخت تیریدو که ریښتیا درته ووایم مونږ ټول وخت په ټوکو ټکالو تېراوه ډیری وخت به سره په خبرو وو هلکانو به د جنکو پسې ټوکې کولې او مونږ به د هلکانو پسې .

زمونږ په ټولگي کې ډیر هلکان وو چې هغوي غوښتل چې د جنکو سره ټوکې ټکالې او گپ شپ ولگوي خو مگر داسې یو څوک هم موجود وو چې هڅه کله یې نه غوښتل چې د انجونو سره خبرې وکړي زمونږ په صنف کې سمسور یو بیل مزاج درلود تل به ځانته ناست وو ده د مزاج د ټولگي د هلکانو نه ډیر فرق درلوده او د چا سره به یې بې ځایه خبرې نه کولې، کله چې زه په اول سر کې ټولگي ته راغلم او سمسور مې ولیده نو هسې مې په نظر ښه راغلی وو ما به تل هڅه کوله چې د سمسور سره خبرې وکړم خو ما

به چي ځان خبرو ته جوړاوه نو ځان به يې په بل څه مصروف کړ او يا به روان شو لکه چې زما د زړه څخه خبر وي .

دا چې ازموينې هم رالاندې وې زمونږ د ډيپارټمينټ مشره مس خالده راغله او مونږ ته يې وويي چې له خيره ستاسو امتحان ته شپږ ورځې پاتې دي په دغه شپږو ورځو کې تاسو بايد خپل کوم مشکل چې لری بايد حل يې کړی ، مونږ هم بڼه ورسره وکړه او مس روانه شوه .

نن زه له قصده د سمسور سره نژدې په چوکۍ کي ناستم له ځانه سره مې ژمنه کړې وه چې نن به ورسره حتماً خبرې کوم تر ډيره وخته هڅه موقه په لاس رانغله ، کله چې مس خالده ووته نو ماته د خبرو کولو لومړی چانس په گوتو راغی ، د لومړې حل لپاره مې د سمسور خواته وکتل سترگې يې زما له سترگو سره وجنگيدې زړه مې ولړزیده په بدن کې مې روح په لړزه شو غوښتل مې چې يو څه ووايم خو د هغې يو نظر له ما څخه هر څه له ياده وويسته بيا مې هم ډيره هڅه وکړه ډيره زور سره مې صرف همدومره وويل چې که خير وي په امتحان کې به نقل راکوي ؟

سمسوريو ځل بيا په يو داسې نظر راوکتل چې زه يې نه شم
بيانولای په ټول بدن باندې مې يوه يخه خوله راماته وه
مسک شو ماته گوره او نقل ورکولو ته گوره زه په خپله په
څه حال يم زه وپريږم چې چانس ونه خورم خدای دې خیر
راپيښ کړي.

بس خبرې يې په همدې ځای کې ودرولې ما غوښتل چې
نورو خبرو ته ځان جوړ کړم خو هغه له ځايه پورته شو او د
صنف نه ووت.

لومړنې امتحان مود فزيک وو، سهار راغلو او د امتحان
پارچې ته کيناستو نو زما هڅه همدا وه چې د سمسور
شاته به کينم اخير مې هم د سمسور شاته چوکۍ واچوله
کله چې امتحان شروع شو پرچه ډيره اسانه وه خو بيا هم ما
د دې لپاره چې هغه له ماسره خبرې وکړي پوښتنې مې ترې
کولې، ډير مې په تنگ کړ خو ځله يې ځان غلی ونيوه خو
چې ما پرې نښود نو په قهر جن اندازيې ما ته راوکتل دغه
کاته نه وو بس سمه د اور لمبه وه نور نوزه پوي نه شوم چې
څه وشو خو بس هغه مينانو خبره زړه يې رانه يوړو، په زړه
کې مې سمسور ته يوې بل ډول مينې غزونې وکړې، يوه

داسې مینې چې هر څوک یې په قیمت نه پوهیږي خو کله یې چې له خونده خبر شي نو بیا هڅ هم خوند نه ورکوي یواځې د یار مخ یې هر څه وي.

زما د سمسور سره مینه پیدا شوه زه نه پوهیدم چې څنگه ورته ووايم چې زه له تاسره مینه لرم، د امتحانونو نتیجې راوتې نو سمسور په کې لومړی مقام خپل کړی وو او زه په څلورم مقام بریالی شوی وم، د امتحان نه وروسته دا دریم ځل وه چې د سمسور سره مې خبرې وکړې ورته مې د اول نومرگی مبارکي وویلې او هغه هم راته مبارکي وویلې، له دې نه وروسته زما د سمسور اړیکې هم یو څه ښه شوې ما او سمسور به خوا په خوا کیناستو اوس مو د یو بل سره خبرې هم ښه په خلاصه ژبه کولي.

ډیرې ورځې تیرې شوې خو ما په زړه کې کرل ریبیل چې سمسور څنگه وپوهم چې زه له دې سره مینه لرم، تل مدام به یې تورې غټې بادمې او د حیا ډکې سترگې راته مخې مخې ته کیدې د هغه ماسومه چهره چې په کې سل رازونه پټ وو ډیره مې خوښه وه خو څه مې کړی وای چې نه مې شو ورته ویلې اړیکې مو ورځ په ورځ ښه کیدې او یو څه

ټوکې ټکالې مې هم ورسره زیاتې شوې یو ورځ مې زړه
لوی کړ ، یو لیک مې ورته ولیکه چې په هغه کې ما ولیکل

گرانہ سمسوره !

زه تا څنگه پوی کړم او زه تا ته په کومه ژبه واویم...
خو پام چې ته په زړه کې کوم بد شک ونه کړې زه تا ته د
خپل زړه حال په یو نظم کې وايم په دې تمه چې ناامیده مې
نه کړې.

زړه ټکنی ولې شوې

بس نن یې په

زغرده

او په خلاصه ژبه

همداسې وپوهوه

او ورته ووايه چې

خوب مې له سترگو ورک دې

او په خوب کې چغې وهم

ډير نارامه يمه
لكه يو پوخ فلسفي
داسې د ژوند نه بيزار
بس د دې هرڅه يو علت موجود دې
چې زه يې تاته هڅ ويلې نشم
خوبيا هم څه وکړمه
د خپل زړگي نه مجبور
بس دې نن وايم ورته
درسه مينه لرم

ستا د ځواب په تمه
ستا ډيوه

صبا شو خو ځله مې زړه لوی کړ چې ورته ووايم خوبيا هم
ويريدم چې هسې نه چې نورو هلکانو ته يې ونه نښايي، څه
به مې کړی وای د خپل زړه نه مجبوره وم زړه مې لوی کړ او
خط مې ورته ورکړ، ورته ومې ويل چې گوره اوس به يې نه

گورې کله چې کور ته لاړې نو بیا به یې گورې، چې ځواب یې درنه د یاده ونه وځي ځواب به یې حتماً راکوي.

ورځ تیره شوه شپه شوه دغه شپه هم په ما لکه د یو کال تېره شوه سهار شو ډیره ورخطاء وم چې هسې نه چې بده یې نه وي منلي په صنف کې مې رسوا نه کړي اته بچې کیدونکې وې چې پوهنتون ته راغلم، د پوهنتون په دروازه راننوتم سمسور د کانټین مخکې ولاړ وو کله یې چې په ما سترگې ولگیدې نو زما په لور راروان شو د و مره د تاثیر لاندې راغلم چې له ځانه سره مې ویل چې اوس په ځمکه ننوځم بڼه به وي خود سمسور په مخکې ودریدل راته ډیر گران وو

د رانږدې کیدو سره سم یې یو کاغذ را کړ ما چې د سمسور رنگ ته وکتل تک سور او بڼې وو په زړه کې ډیره خفه شوم لکه چې بده یې گنلې اوس به څه بدر د راته وایي خو هغه هڅ ونه ویل روان شو.

زه هم په بیره بیره د ټولگي خواته ورغلم په ټولگي لکه د لیونۍ په خیر ورننوتم داسې احساس مې کاوه لکه چې همدا اوس مې د ژوند برخلیک ټاکل کیږي ژر په خپل

ځای کیناستم ټول ځان مې لړزې اخیستې وو ، گوتې مې
رپیدې کاغذ مې خلاص کړ په کاغذ کې هڅ هم نه وو یو
اځې په کاغذ کې یوه لنډۍ لیکل شوې وه .

د یوزرگې نه بل ته لاروي
چې د ستا خوښیم زما به ولې بدې شینه

د لنډۍ په لیدو مې په ټول بدن کې وینه وچلیده او ایله
ارامه شوم او د ځانه سره مې شکر ویسته .
وختونه ډیر تېر شوه ان په دریم صنف کې شو اوس مود یو
بل سره مینه دومره زیاته شوه چې ان کله به مو چې یو بل
ونه لیده نو بیخې به رانه لاره ورکه وه ، اوس مود مینې
خبرې یو بل ته مخامخ هم کولې او دواړه به یوځای په
تفریح کې گرځیدو .

سمسور ډیر غریب وو غوښتل یې چې له ماسره واده وکړي
نو مونږ کره یې جرگه راواستوله کله مې چې پلارد
سمسور غریبي ولیده نو په ډیرو بدو خبرو سره یې هغه
جرگه واپس کړه د ډیرو جرگو سره هم زما پلار راضي نه

شو بعضې وخت د ډیره نازه هم اولاد بې لارې کيږي زه د پلار ډیره نازولې لور وم، ما په کور کې نه شو ویلې چې زه له سمسور سره واده کولو ته تیاره یم او هغوي هم له ما نه کومه پوښتنه ونه کړه.

اخیر دا شو چې فیصله مو وکړه چې تښتو به همدا سې وشوه تعلیم او هر څه رانه پاتې شوه، او یوه ورځ چې کله پوهنتون ته راغلم نو سمسور تیاري نیولې وه او دواړه روان شو.

له ډیر سفر څخه وروسته لاهور نومې ښار ته ورسیدو څه به د خپل ځان صفت درته کوم خو که ریښتیا راباندې وايې ځوانې وه او زه ډیره ښایسته هم وم مونږ په یوه کلي کې د پره شو په دغه کلي کې زمونږ کلیوال په لومړیو کې زمونږ سره ډیر ښه وو، خو وروسته چې کله د دغه کلي خلک په دې پوې شو چې دا دواړه سره راتښتیدلي دي نو بیا یې راته په بده سترگه کتل د یوې میاشتې نه زمونږ د کور مخکې به هر ورځ یو کس ناست وو ما دا خبره له سمسور سره شریکه کړه یوه ورځ چې کله دغه سړی بیا راغی نو سمسور ورووت او غږ یې پرې وکړ.

اي وروره! دا ته دلته څه کوي؟
هغه په ځواب کې ووي کيا بکتې ه...
لاندې جوړه شوه خو خیر جنگ ختم شو سمسور خپل کور
ته راغې او هغه پنجابې خپل، د څوارلسمې سپوږمۍ وه
خاموشۍ خپلې وزرې خپرې کړې وې بنه مې په ياد دي
لکه همدا اوس د شپې داسې دوه بجې به وې چې زموږ د
کور په ديوالو يو څو تنه راوونښته او زما سمسور يې داسې
په بې رحمۍ سره په چاقوگانو وواهه چې بېخي يې پرې
زړه ونه سوزيده زما د اميدونو ډيوې يې مړې کړې...
او زه يې له ځانه سره روانه کړم ما ډيرې چغې وکړې خو نه
پوهيرم چې په هغې شپه په کلي څه وبا گډه شوې وه
هڅوک هم راجگ نه شو، دغه بې رحموزه له ځانه سره يو
داسې ځاي ته بوتلم چې له دې نه مخکې ما هڅکله هم نه
وو ليدلې، دا يو ډير عجيبه ځای وو دلته نورې بنځې هم
موجودې وې په دې کې يو بنځه يې مشره وه چې تل به يې
سگرت په لاس کې وو زه څه خبره وم چې دا يو داسې ځای
دې چې دلته د بې وسو بنځو په عزت لوبې کيږي دلته يې
عزت په پيسو خرڅيږي.

اول يې په زوره ماته گډا زده کوله که به ما انکار کاوه نو
وهل تکول به يې را کول خو څه مې کړې وای بايد ما د هر
څه زغملې وای دا چې په ما څه تېر شوي دا يو خداى (ج)
ته معلومات دې په دغه ځاى کې له ماسره څه څه ونه شول
زما عزت له خاورو سره خاورې شو زما عزت د پيسو په
مقابل کې خرڅ شوه بې عزته شوم، مرگ هم نه راتله تل به
مې سوال کاوه چې خدايه مرگ را کړې خو بې اجله مرگ هم
نشته په دغه فاحشه خانه کې ما پوره اووه کاله تيره کړه او
وروسته له اوو کالو څخه زه و توانيدم چې له هغه ځناور
څخه ځان خلاص کړم دا دې زه اوس ستاسې په منځ کې
ناسته يم نه مې سر پنا شته او نه مې څوک خواخوږې بس
څه وو چې په ما ونه شوه زه اوس خپل راتلونکي ژوند ته لږ
اميد هم نه لرم زما د اميد ډيوې خو په هغې شپه مړې شوې
چې کله يې سمسور په بې رحمۍ په چاقوگانو وواهه.

۱۷/۸/۱۳۸۹

مرام راډيو

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**